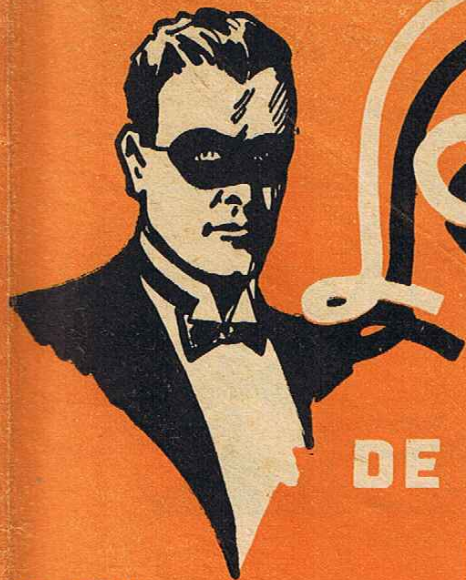

NIEUWE AVONTUREN

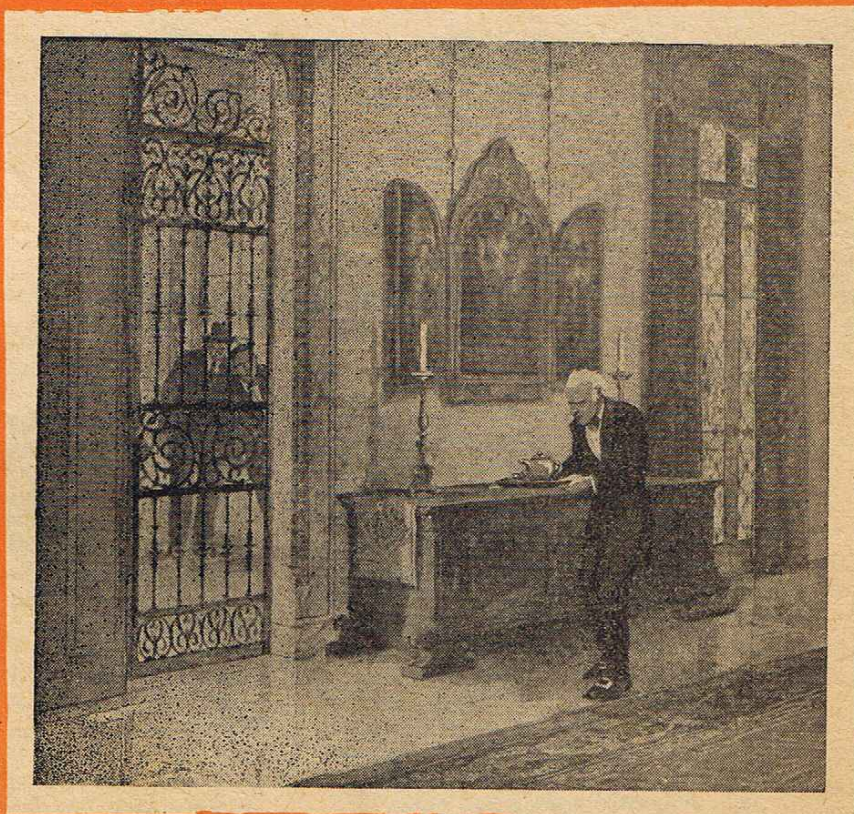
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Verlaten Slot

N° 2051

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verlaten Slot

HOOFDSTUK I.

VOOR DE FRANSE KUST

Omstreeks twee uur in de nacht zouden personen, die het in hun hoofd hadden gekregen, op dat late uur in de buurt van het Franse havenstadje Paimpol en de blik zeewaarts hadden gericht, wel wat verbaasd zijn geweest, als zij daar een buitengewoon grote, donkergrijze vis zouden hebben ontwaard, die onbeweeglijk op het water scheen te drijven.

Zij zouden misschien gemeend hebben, te doen te hebben met een reusachtige haai, die naar deze streken was afgedwaald en daar nu wat uitrustte van zijn langdurige zwerftochten.

Dat moest echter wel heel onwaarschijnlijk worden geacht, want Paimpol is een plaatsje op de westelijke

oever van de reusachtige golf, die zich uitstrekt ten zuiden van de Kanaaleilanden en zover komen haaien niet!

Het was dan ook geen vis die daar lag, het was zelfs geen levend wezen, maar het was eenvoudig een duikboot, van tamelijk geringe afmetingen en de kenner, de ingewijde, zou onmiddellijk hebben uitgemaakt, dat dit vaartuig onmogelijk deel kon uitmaken van een of andere oorlogsvloot, want tegenwoordig bouwt men geen duikboten meer, die niet minstens dertig meter lang zijn en dit schip mat er ternauwernood vijftien!

Er waren nog andere bijzonderheden, die het voor een zeeman duidelijk maakten, dat dit vaartuig, dat daar zo

heel stil te drijven lag op de golven, onmogelijk een oorlogsschip kon zijn, want het miste de korte uitkijktoren, die men op alle duikboten van alle oorlogsmarines aantreft.

Het was zomer, maar de nachtlucht was zeer kil en uit het Noorden, van de kant van Engeland, dreven zacht en verraderlijk mistbanken aan.

Binnen een half uur zou die mist het gehele Kanaal hebben overgestoken en de Franse kust hebben bereikt.

Het vaartuig lag omstreeks een halve mijl van de kust en men kon duidelijk de lichtjes zien pinken van Paimpol en de vuurtoren zien van Saint Malo.

Recht voor de boeg verhief zich op de kust een donkere massa, boven op de rotsen. De vloed was nog steeds aan het opkomen en zou binnen een uur zijn hoogtepunt hebben bereikt.

Aan de Ooster kim begon de hemel zich schier onmerkbaar lichter te kleuren; binnen een uur zou de zon zich vertonen.

Die donkere massa, boven op de rotsen, is niets anders dan het oude slot, sedert jaren niet bewoond en om nauwkeurig te zijn, sedert de dag, toen, in het jaar 1940 de burchvrouw het verschrikkelijke nieuws vernam, dat op een en dezelfde dag haar echtgenoot en haar twee zoons gevallen waren in de felle, maar ongelijke en daarom wanhopige strijd, die ontstond, toen de Duitsers, na Noorwegen, Denemarken, Nederland, België en Luxemburg onder de voet te hebben gelopen en als een zwerm vraatzuchtige sprinkhanen, schijnbaar onoverwinnelijk zich over Frankrijk verspreidden en het Franse leger terugwierpen en tot capitulatie dwongen.

Wat er omging in het gemoed van de aristocratische oude dame, toen zij hoorde, dat allen, die haar het dierbaarst op aarde waren, haar waren ontvallen kan niemand zeggen. Of zij door wanhoop werd gedreven, of dat zij een voorgevoel had van de terreur en de gruwelen, waaraan ook haar land zou worden overgeleverd, is onbekend,

maar het is een feit, dat zij de volgende dag verdwenen was, de weinige oude bedienden met zich medenam en nimmer terugkeerde. Niemand wist zelfs waarheen de rampzalige vrouw gegaan was, die op die noodlottige dag alles verloor wat zij bezeten had, behalve haar zeer groot fortuin, dat haar man, in wijs vooruitzicht, in Amerikaanse dollars had belegd, die zich in een kluis te Lissabon bevonden.

De voorbijgangers zagen dat de luiken van het kasteel gesloten waren, en een paar dagen later zag men uit naar het bord, waarop wel te lezen zou staan, dat het reusachtige, oude slot te koop was.

Maar het werd niet te koop gezet, en ook trok er niemand in, de luiken bleven gesloten en het slot verviel snel tot weinig meer dan een bouwval.

Enmaal werd er ingebroken; dieven haalden alles wat waarde had, aan zilver, goud en porselein uit de kasten. Men ontdekte de kerels en strafte ze. Maar op de dag na de inbraak verscheen er een heel oud, witharig man in het zwart gekleed, die de schade kwam opnemen, naar het scheen. Iedereen in de omtrek wist, dat het notaris Larondelle was, de oude huisvriend en de zaakwaarnemer van het geslacht de Saint-Hilaire.

De volgende dag verscheen er een vrachtauto met een twintigtal werklieden, gevolgd door een auto met bouwmaterialen en onder de leiding van een opperman zag men een zonderling werk verrichten: alle gelijkvloersramen werden dichtgemetseld en alle ramen op de verdiepingen werden voorzien van zeer sterke tralies, als van een gevangenis.

Het duurde twee weken voor alles gereed was, de arbeiders rukten in een toen de omwonenden nieuwsgierig eens kwamen kijken, zagen zij, dat zelfs de drie toegangsdeuren tot het oude, middeleeuwse huis met zijn kantelen en zijn puntorens, waren dichtgemetseld!

Van die dag af stond het oude slot der Saint-Hilaires in een reuk van geheimzinnigheid en de bijgelovigen zei-

den, dat het er spookte. Op sommige nachten hoorde men een zonderling, rommelend geluid onder de grond van het park; dat waren zeker de boze geesten!

Sedert het jaar dat de ramp van de Duitse bezetting zich over Frankrijk had voltrokken, had zich geen levende ziel meer vertoond, het huis was vervallen en het park was niet veel meer dan een woestenis, of beter gezegd een wildernis, waar alles schots en scheef door elkaar groeide, waar het onkruid wies op de paden en waar het struikgewas hier en daar een onoverkomelijke hinderpaal vormde voor hen, die naderbij zouden willen komen.

Dit was waarschijnlijk ook de reden geweest, dat de Duitsers, die overal elders in het land op alle grote gebouwen beslag hadden gelegd, van dit oude kasteel af waren gebleven.

Het was dit sombere slot, hetwelk de zeevaarder zag, die uit het Noorden het plaatsje Paimpol naderde, waarvan het huis ongeveer een uur gaans verwijderd lag.

Het kon omstreeks vijf minuten over tweeën zijn, toen de stalen vis tekenen van leven begon te vertonen.

Het ronde deksel in het midden van het dek werd langzaam opgelicht, een paar ogen verschenen boven de rand, toen het hoofd van een man en een stem zei zacht:

— Voor zover het blote oog reikt, is er niets te zien!

— Dan zullen wij naar de kust gaan, het is tijd! zei een heldere stem in het binnenste van het stalen schip.

Het ronde luik werd geheel opgeklapt en in de ingewanden van het stalen monster begon het zacht te gonzen en te grommen.

Langs een smal, ijzeren laddertje klom een man aan dek en keek rond, wijdbeens staande, en een kijker voor de ogen brengend. Die man was John Raffles de grote avonturier, de langgezochte en zeer zelden ontdekte Engelsman.

Hij tuurde enige tijd door de kijker, gaf een kort bevel en de boot zette zich in beweging, met de scherpe boeg op de kust gericht, langzaam en voorzichtig haar weg kiezend, want hoewel de vloed opkwam moesten zij zeer voorzichtig varen, degenen die zich aan boord bevonden, want zij schenen de diepe haven te willen vermijden en voeren dus over een zeebodem, die als het ware bezaaid was met puntige, zeer gevaarlijke klippen.

Zij voeren omstreeks vijf minuten en het land was reeds duidelijk zichtbaar, toen het hoofd van een vrouw over de rand van het luik werd gestoken. Het was een bleek, strak gelaat, dat naar Raffles werd opgeheven en waarin twee donkere ogen met een uitdrukking van smart en diepe zwaarmoedigheid tot hem opzagen.

Hij stak haar de hand toe, galant en hielp haar zo bij het beklimmen van het dek.

— Het ogenblik om te scheiden is dus gekomen, John Raffles? vroeg zij, zodra zij naast hem stond.

— Ja Mira! Ik denk je aan land te zetten op een plek, die ik goed ken en van waar je binnen twintig minuten Paimpol zult kunnen bereiken. Je weet natuurlijk, dat het een beginpunt is van de spoorweg naar het Zuiden. Ik geloof dat de eerste trein omstreeks vier uur vertrekt. Je spreekt voortreffelijk Frans en zult dus geen moeite hebben bij het kopen van een kaartje. Ik heb tijdens de overtocht je zwart haar met een rossige kleur geverfd en ik geloof te mogen zeggen dat dat niet opvallend is! Zelfs niet voor de spiedende ogen van de politie! Je hebt immers het geld in je tas?

— Ik heb alles, Raffles! Je hebt alles voor mij, de misdadigster gedaan, wat maar in je vermogen was. Je hebt zelfs je leven voor me in de waagschaal gesteld. Je hebt je plannen om mijnenwille geheel gewijzigd, je hebt de gevangenis voor mij getrotseerd en toch ben ik niet tevreden! Toch verzet ik mij tegen mijn lot!

— Wat wil je meer, Mira? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik wilde, dat je mij niet van je af stootte, dat is alles!

— Ik stoot je niet van mij af, Mira, zei Raffles zacht. Ik dank de hemel, dat het mij vergund is geweest de verandering waar te nemen, die er in je geest en in je gemoed heeft plaats gegrepen...

— Door jou, Raffles, alleen door jou! riep de vrouw hartstochtelijk uit.

— Misschien! Je behoorde tot een bende zeer gevaarlijke misdadigers, ik viel in jullie handen, je had mij kunnen doden, maar je hebt het niet gedaan en mij zelfs helpen redden!

— Omdat ik je lief heb, Raffles! zei de vrouw eenvoudig.

— Het zij zo. Ik heb het je naderhand kunnen redden uit de klauwen van je vroegere medeplichtigen, ik heb mogen zien, dat je berouw had...

— Alles voor jou, alleen voor jou, Raffles!

— Zeg dat niet, want dan doe je mij pijn! Nooit mag je terugvallen tot je vroegere leven. Ik heb je sieraden voor je te gelde gemaakt en je hebt ruimschoots genoeg om te leven, en goed te leven! Niemand verplicht je tot een kluzenaarsbestaan. Je bent nog jong. Er zal weer een man in je leven komen, een hoogstaand man, geen vogelvrij verklaarde zoals ik, die je gelukkig kan maken. Maar John Raffles kan je niet bij zich houden, Mira. Het is onmogelijk. Binnen kort zou je me gaan haten. Ik ben niet de man, om de liefde van een vrouw te beantwoorden, zoals ze het zou verdienen. Mijn leven voert mij naar alle windstreken heen en mijn lot hangt aan een zijden draad. Daarin wil ik ook niemand betrekken. Ik moet zelfstandig kunnen blijven, ik...

— Wat al gepraat, om slechts te verbloemen, dat je me niet lief hebt! zei de vrouw met een trillende, smartelijke stem. Ik ben ook dwaas geweest. Ik heb dingen gedroomd, die niet voor mij waren weggelegd. Want ik was een misdadigster.

— En ik, wat ben ik? zei Raffles zacht, met gebogen hoofd.

— Stil! viel zij hem in de rede en zij legde hem haar kleine hand op de lippen. Verlaag je zelf niet, op dit laatste oogenblik, nu ik afscheid van je ga nemen, wie weet voor goed! Vroeger heb ik gemeend lief te hebben. Wat een vreselijke vergissing! Ik heb maar eens werkelijk lief en nu die liefde mij voor goed zou kunnen opheffen, nu moet ik gaan. Maar ik verzet mij niet, want ik weet dat je onwrikbaar bent, als een rots en ook even hard, Raffles.

— Ik moet hard zijn, Mira, anders zou ik bezwijken onder mijn taak! zei Raffles. Hij vatte haar hand en drukte ze. Maar eensklaps sloeg zij de armen om zijn hals, kuste hem met een woeste drift, rukte zich met een snik weer los en daalde zo vlug zij kon het laddertje af.

De duisternis begon langzaam te wijken voor het licht. Raffles ging door het luik naar beneden en sloot het tot op een kier. Langzaam zakte de boot nog iets, tot er bijna niets meer van te zien viel dan het ronde luik.

Tien minuten later streek de kiel over een zandige bodem van een kleine, natuurlijke kreek. Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren. Achter hen kwam de mist over de golven steeds nader rollen.

Het luik ging weer open en een man van herculische gestalte wrong zich, niet zonder moeite, door de opening, liet zich in het water glijden, dat hem tot over het middel kwam, en wachtte.

Mira Bonati, met een kleine, lederen hoed op, een regenmantel aan en een reisvalies in de hand, verscheen op het dek, door Raffles gevolgd. Zij was zeer bleek, maar scheen geheel kalm te zijn. Maar haar stem had een wonderlijke klank, toen zij hem de hand toestak en zei:

— Vaarwel dan! En als je mij ooit nodig mocht hebben, Raffles, want zelfs mannen als jij bent kunnen wel eens de hulp van een vrouw behoeven, beschik dan over mij, want je weet, dat alles van mij je toebehoort, ook mijn leven.

Nog eenmaal zag zij hem aan, in de schemering, die de plaats ging innemen van de duisternis en toen liet zij zich van de stalen romp glijden in de sterke armen van Henderson, de reus, die haar door het water naar het strand droeg. Wat verder begon een smal pad, dat haar naar de grintweg zou brengen, die daarboven, over de rotsen, naar Paimpol voerde. Henderson waadde weer terug en kroop door het luik.

Raffles gaf een kort bevel. De krachtige schroef begon te werken en de « Sperwer » gleed zachtjes van de zandbank weer in dieper water, maar Raffles bleef naar de onbeweeglijke gedaante kijken, die daar op het strand stond, terwijl de ochtendbries de panden van de elegante regenjas deed opwaaien.

Eenmaal wuifden zij elkander met de hand toe en toen, plotseling, viel de mist als een gordijn tussen hen in en scheidde hen.

Raffles voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn trouwe vriend Charles Brand, die naast hem was komen staan. Zijn stem had een ernstige klank, toen hij zei :

— Het is beter zo. Je hebt je plicht jegens haar gedaan, Edward en meer dan dat. Je hebt van een gevaarlijk, misdadig schepsel weer een vrouw gemaakt, die een hart heeft en die de maatschappij wel niet meer zal veront- rusten.

Raffles gaf geen antwoord. Hij dacht aan de gebeurtenissen van de laatste dagen, de strijd met de bandieten, de smokkelaars op de Schotse kust, en de heldhaftigheid van die vrouw, die hem, geholpen door Brand, op het laatste ogenblik van een vreselijke dood had gered.

Zodra zij buiten de kreek was, wendde de « Sperwer » zich langzaam om, maar toen slaakte Brand een kreet en riep :

— Maar het is dik van mist ! We zullen onmogelijk kunnen uitvaren !

Ongeduldig fronsde Raffles de wenk-

brauwen. Maar het was waar, wat Brand zei, het zou onmogelijk zijn zich door die dichte nevel, die nog ieder ogenblik ondoordringbaarder werd, te wagen.

Hij dacht er een ogenblik over, eenvoudig onder water te duiken, maar dan liep hij het grote gevaar, met het ranke vaartuig in aanraking te komen met een van de verraderlijke klippen en dat zou noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Er schoot dus niets anders op over, dan zich op deze zelfde plek voorzichtig te laten zakken op de bodem en te wachten tot de mist zou zijn opgetrokken.

Weer klonken de bevelen van Raffles, kort en duidelijk; het luik werd hermetisch gesloten, de ballasttank liep borrelend vol en de duikboot zakte neer op de zandbodem, met nauwelijks tachtig centimeters water boven het dek en dat, terwijl de vloed over drie kwartier op zijn hoogst zou zijn.

— Het is een kwestie van een half uur misschien ! De zon zal de nevelen wel wegvagen ! merkte Brand op.

— Dat hoop ik ! Want ik zou gaarne weer naar Engeland terugkeren, waar ik nog een kleinigheid te vereffenen heb met de heren smokkelaars !

Drie kwartier verliepen. Nu en dan wierp Brand een blik door de periscoop, die hij voorzichtig een weinig had uitgedraaid. Hij zag dat de mist begon op te trekken. Tegelijkertijd begon het water weer te dalen en als zij hier lang bleven, zouden zij niet eens meer weg kunnen, want Raffles wist dat deze kleine baai bij eb bijna geheel droog liep !

Maar de nevel trok steeds meer op, hoewel langzaam, en Raffles, ongeduldig geworden, besloot te vertrekken. Het water werd uit de ballasttank gepompt en de « Sperwer » rees naar de oppervlakte. Het luik werd geopend. De periscoop werd ingehaald. Het stalen luikje voor het ronde uitkijkvenster van 'kwarts, dat zich voor in de romp van het schip bevond, werd gesloten.

Langzaam voer de « Sperwer » de baai uit, toen plotseling een hevige losbarsting over de golven klonk, door anderen gevolgd.

Op hetzelfde ogenblik baanden de zonnestralen zich met kracht een weg door de mistbanken, die als bij toverslag optrokken en als door een reuzenhand werden opgerold.

Onmiddellijk begreep Raffles, wat die losbarstingen veroorzaakt had. Voor de ogen der verbaasde mannen, de baai bijna geheel afsluitend, trok, in gevechtsformatie, een zeer sterk Amerikaans vlooteskader, zes slagschepen, vier kruisers, twintig torpedoboten en jagers en een dozijn duikboten langshen.

HOOFDSTUK II

ONDER DE GROND

De « Sperwer » dreef op dat ogenblik met geringe vaart aan de oppervlakte van het water.

Alsof de hand van een fee plotseling een sluier had weggerukt, zo snel was het gordijn van mist opgetrokken en mijlen afstands kon men duidelijk alles onderscheiden, ook de kleine visserspinken, die zoeven uit Saint Malo waren uitgevaren.

Raffles behoefde er dan ook niet aan te twifelen, of hij was aan boord van de meeste dier Amerikaanse oorlogschepen reeds gezien.

In elkanders kielzog stoomden de oorlogsbodems, grijs en dreigend voorbij, op omstreeks een mijl uit de kust, de grote slagschepen vooraan, daarop volgend de kruisers en de snelle jagers terzijde, nu eens vooruitstuiwend, dan weder een grote boog beschrijvend, als om te pronken met hun snelheid.

— Manœuvres ! riep Brand verbaasd uit.

— Ja, Charles, manœuvres... ten minste, dat was de diplomatieke verklaring, toen men zich afvroeg wat deze vlootconcentratie betekende. Maar ik voor mij geloof stellig, dat dit alles ge-

schiedt met het oog op de toestand in Palestina en de verdachte werkzaamheid van de Kominform. De grote heren vertrouwen elkaar voor geen duit en het Amerikaanse departement van Marine wenst geen enkel risico meer te lopen. Pearl Harbour is in de oorlog een harde les geweest en die les hebben zij niet vergeten. Maar hoe dit ook zij, Charles, wij zitten er midden in ! Of nog beter uitgedrukt, wij kunnen er volstrekt niet uit, want de linnie hunner schepen sluit de baai volkomen af en wij zouden onder hen door moeten duiken. Het lastige is evenwel, dat op de plek, waar wij nu zijn, slechts zeer weinig water staat.

— En zij hebben ons gezien ook, Mylord ! riep Henderson uit, die zijn hoofd boven het luik had uitgestoken. Zij geven elkaar seinen !

Henderson had goed gezien, op vele schepen stonden, zo hoog mogelijk geplaatst, matrozen, ieder gewapend met twee vlaggetjes en die uit alle macht met hun armen zwaaiden.

Raffles keek een ogenblik scherp door zijn kijker en zei na enige ogenblikken laconiek :

— Ja, zij hebben ons gezien. En zo even is van het admiraalschip aan de drie voorste torpedojagers bevel gegeven, eens te gaan kijken wie wij zijn en wat wij hier uitvoeren! Ik gevoel bitter weinig lust om de heren zeeofficieren onder deze omstandigheden te ontmoeten, al vind ik hen in de dagelijkse omgang charmante heren! Er is niets aan te doen, vrienden, wij zullen moeten duiken, want daar komen die nieuwsgierige bemoeials reeds fullspeed op ons aanzetten!

Het was maar al te waar! Drie van de kleinste torpedojagers, die dus de geringste diepgang hadden, maakten zich van het eskader los en kwamen, zwarte rookpluimen in de lucht en een sneeuw wit spoor in de blauwgroene golven achter zich latend, met al de kracht hunner sterke machines, in een onberispelijke formatie, gelijkend op een uitgespreide waaijer, naar de kust varen, met echt maritieme bravour en zich blijkbaar weinig bekommerend om de gevaarlijke rotsen bij de kreek.

— Duiken! beval Raffles kortaf.

Zo vlug zij konden, daalden de beide vrienden langs het stalen laddertje af en sloten het ronde luik, terwijl Henderson reeds bezig was, het kleine handwiel om te draaien; waardoor de ballasttank zou vollopen.

Raffles hield strak het oog gevestigd op de dieptemeter, want hij begreep volkomen het gevaarlijke van de toestand, toen hij bemerkte, dat er geen halve meter water boven en onder de «Sperwer» was.

Achteruit kon hij in geen geval, want dan zou de kostbare duikboot al heel spoedig zijn vastgelopen, vooral nu de vloed over zijn hoogtepunt heen was en aanstonds het zeewater weer zou aflopen.

Hij moest tot iedere prijs een uitweg zien te vinden, uit deze gevaarlijke kreek, vóór de torpedojagers hem hadden bereikt.

En dat kon onmogelijk gedaan worden, of hij moest het schip weer doen rijzen. Raffles begreep, dat hij moest trachten aan de kant van Paimpol, waar

de kreek het diepst was, deze te verlaten en dan achterom het eskader heen te varen, als het niet anders kon er onder door, ofschoon dat een gevaarlijke onderneming zou blijven.

Op korte toon gaf hij zijn bevelen, die zwijgend werden opgevolgd. Henderson, zowel als Brand, begrepen maar al te goed, dat het noodlottige gevolgen zou moeten hebben, als de Amerikanen op deze plek die zonderlinge, kleine, particuliere duikboot aantroffen. De politie van het gehele vaste land kende het bestaan van die boot, men had wel eens haar dek gezien, maar niemand wist hoe zij er uitzag, van binnen of van buiten, hoe zij werd voortgedreven en welke de geheimen waren van haar bestuurbaarheid en van haar weergaloze snelheid.

De «Sperwer» gehoorzaamde, zoals een goed afgericht paard aan hand en spoor van zijn meester gehoorzaamt. De duikboot rees juist zover, dat het ronde luik ongeveer een centimeter onder water was en daarop wendde hij zich nood-westwaarts en voerde de snelheid tegelijkertijd op.

Raffles had de periscoop zo ver mogelijk ingetrokken, die nu maar een voet boven water uitstak en toen hij er doorkeek, bemerkte hij tot zijn vreugde, dat de drie torpedojagers hun koers niet gewijzigd hadden, maar nog altijd met de grootste snelheid voortjoegen in de richting van de plek waar zij de geheimzinnige duikboot onder water hadden zien verdwijnen.

Maar een ander gevaar dreigde! En dat was van veel ernstiger aard. Want toen Raffles de periscoop eens rond-draaide, bemerkte hij, dat alle duikboten van de oppervlakte der golven waren verdwenen. Er viel van de schepen niets anders meer te zien, dan hier en daar het glinsterende lensglas van een periscoop.

En het noodlottige was, dat al die schepen, waarvan de meesten voorzien waren van een moderne uitrusting en zelfs snelvuurkanonnen aan boord hadden, koers zetten juist naar dat gedeelte van de kust, dat Raffles zo gaarne

had willen bereiken en waar hij de kreek had willen verlaten.

Hij opende het stalen luikje voor het kijkglas, terwijl hij de snelheid deed verminderen, en bracht de buitengewoon krachtige zoeklichten in werking, die door dat glas heenschenen en het zeewater tot op een afstand van ongeveer honderd meter tamelijk helder konden verlichten.

Aanvankelijk zag hij niets, maar toen bemerkte hij, niet minder dan acht grijze gedaanten, die langzaam kwamen aandrijven onder de oppervlakte van het water.

Het was een tamelijk gevaarlijke manoeuvre, want de kielen van de grote duikboten raakten bijna de zeebodem.

Nu kwamen zij tot rust en Raffles zag de onmogelijkheid in, langs deze kant weg te komen.

De toestand werd nu zelfs zeer hachelijk, want alle oorlogsschepen, tot de slagkruisers toe, waren bijgedraaid, hadden hun vaart verminderd en schenen nu alle voor de kreek op de loer te liggen. En zij behoefden slechts wat geduld te oefenen! Zij behoefden slechts af te wachten, tot het water nog meer zou zakken. Binnen een uur zou het reeds zover gedaald zijn, dat de kreek voor de helft was drooggelopen, en dat de rand van de klippen bij de ingang, het zelfs voor zulk een kleine duikboot onmogelijk zou maken, die natuurlijke fuik te verlaten.

Raffles zag in, dat hij onmiddellijk zou moeten handelen. Iedere minuut was kostbaar. Hij kende gelukkig dit deel van de Franse kust onder en boven water voortreffelijk.

Hij gaf de boot wat meer vaart, zodat zij bestuurbaar werd en deed haar met grote behoedzaamheid een halve cirkel beschrijven, waarbij zij tot vlak in de nabijheid van een der jagers kwam, die heel langzaam opstoomde, uit vrees voor de klippen en keerde daardoor haar voorstevan weer naar de rotsige, grijs en groen dooraderde kust.

Zeer langzaam voer de « Sperwer » op die geweldige rots toe. Dicht daar-

bij daalde de zeebodem over geringe afstand plotseling vrij aanzienlijk.

Het was alsof de bodem van de kreek gevormd werd door de afgeplatte top van een berg. Aldus werd een soort van onregelmatige, natuurlijke slotgracht gevormd, die weliswaar hier en daar onderbroken werd door onregelmatige, grillige opstoppingen van rotsblokken.

Het was een van deze kuilen, die Raffles opzocht. De zee was hier omstreeks tien meter diep en onder water vertoonde de rotsmuur talrijke gaten, spleten en hollen.

Waarschijnlijk had de aardlaag hier duizenden jaren geleden aan een ontzaglijke drukking blootgestaan, zodat zij overal gescheurd en gespleten was.

Scherp uitziende door de lens, bleef Raffles zijn bevelen geven. Hij zelf had het kleine stuurwiel ter hand genomen.

De « Sperwer » was tot ongeveer vijf meter onder water gezakt en zijn scherpe boeg scheen de rotsmuur als het ware af te tasten, totdat deze eensklaps verdween in een bijna cirkelronde opening, met een doorsnede van niet meer dan twee meter en waarin de « Sperwer » juist scheen te passen, zeer, zeer langzaam, als het ware voetje voor voetje, schoof zich het stalen lichaam van de duikboot in die tunnel, met nauwelijks een decimeter water om het visachtige, glinsterende lichaam.

Dit duurde wel bijna een kwartier en eensklaps bewoog de boot zich veel vrijer, de tunnel was overgegaan in een tamelijk groot hol, dat op dit ogenblik nog vol water stond.

De boot kwam tot rust. Raffles bestudeerde het pijlglas. Er was ongeveer een meter water boven het dek.

De « Sperwer » kon nog twee decimeter zakken en lag toen stil.

— Ik kan mij niet herinneren, dat wij die krachttoer nog eens hebben uitgehaald, tenminste niet hier, Edward! zei Brand terwijl hij bij het elektrische licht op de drukmeter keek. Wij hebben het nog eens gedaan, met een ander schip, op de Noordkust van Afrika, maar dat ging heel wat gemakkelijker.

— Ik heb deze ingang ontdekt tijdens een der proefvaarten met onze trouwe « Sperwer », Charles ! Ik ben toen niet verder gegaan dan dit hol, omdat ik vreesde voor mijn schroefbladen ! Het was zelfs niet gemakkelijk om er weer uit te komen, daar het onmogelijk was, de boot in deze ruimte te laten keren. Nu echter ben ik niet verder gegaan, dan juist voldoende om de boot, achteruitvarend, gemakkelijk voor de opening van de tunnel te krijgen.

— Wat zullen wij nu doen Mylord ? vroeg Henderson.

— Wachten, James ! antwoordde Raffles laconiek.

— Totdat de Amerikanen weg zijn met hun schepen ?

— Ja ! En zij zullen wel zo verstandig zijn, terug te gaan vóór we een uur verder zijn, anders zou de eb hun wel eens een lelijke poets kunnen bakken. Maar over een uur hoop ik het luik te kunnen openen. Nog een half uur later a de tunnel wel droog zijn.

— Dan ligt dus ons schip op het droge. Is die toestand niet gevaarlijk ? vroeg Brand.

— Volstrekt niet ! de bodem van dit hol is bijna volkomen vlak en bedekt met een dikke laag zand. Om ons de tijd te korten, stel ik voor, te ontbijten ! Mij dunkt, dat wij allen wel hongerig zullen zijn !

Henderson had geen tweede aansporing nodig; met behulp van het electrisch fornuis had hij spoedig water aan de kook, spiegeleieren gebakken, de ham gebraden en een van die maaltijden bereid, zoals de ware Brit ze 's morgens niet zou willen missen.

Nu en dan wierpen de drie mannen een blik op de drukmeter, na de kleine, smalle, en puntig toelopende kajuit te hebben verlaten, die zich voor in de boot bevond.

Zij hadden hun maaltijd nog niet beëindigd, of Brand kwam mededelen, dat er geen water meer boven het dek stond.

— Dan zullen wij aanstonds het luik openen, ofschoon dat de lucht hierbin-

nen maar weinig zal verversen, want de tunnel staat nog vol water ! zei Raffles.

Zodra zij hadden ontbeten, het zal toen half vijf in de ochtend zijn geweest, draaidé Henderson de vleugelmoeien los, die het ronde luik gesloten hielden en hij kon het gemakkelijk openduwen.

Het licht in de machinekamer van de « Sperwer », die zich midscheeps bevond, straalde door de ronde opening naar buiten en naar boven en bescheen een deel van het verwulfd van het rots-hol.

De zoldering kon omstreeks acht meter hoog zijn en zelfs bij de hoogste vloed kwam het water nooit zover. Meestal reikte het slechts tot weinig hoger dan de ronde uitmonding van de tunnel.

De drie mannen klommen een voor een naar buiten, ontstaken pijp of sigaret en keken eens rond.

Om hen heen was het donkere, stille water, dat het flauw gewelfde dek reeds bijna geheel vrij liet. Er stond daarbuiten zeker zo goed als geen wind, want het water was zonder een rimpeltje, glad als een spiegel.

Het hol was onregelmatig gevormd en juist dààr het smalst, waar de tunnel er in uitliep. De boot vond er maar juist plaats in en Brand bemerkte nu ook, dat er grote zeemanschap nodig was en behendigheid, om de stalen vis zonder deuken en botsingen uit dit hol te krijgen.

Het spitstoelopende achtereinde met de schroef bevond zich nog juist een paar decimeters in de tunnel, maar er bleef toch ruimte genoeg over, als aanstonds het water zou zijn weggevloeid, om zich tussen de sloopshuid en de tunnelwand te kunnen doordringen.

Maar plotseling slaakte Brand een kreet van verbazing en wees met uitgestrekte vingers naar een punt van het hol.

Henderson had de richting van zijn blik gevolgd en riep vol verbazing :

— Een ladder ! Een ijzeren ladder !

— Wist je dat die hier was, Edward ? vroeg Brand opgewonden.

— Neen Charles. Ik maakte mijn proeftocht veertien dagen geleden en ik weet volkomen zeker, dat die zwart-geschilderde, ijzeren brandladder er toen niet was. Ik had hem moeten zien, want hij steekt bij het licht van onze electrische lampen met zijn zwarte kleur duidelijk af tegen het grijze graniet, waarin hij is vastgemaakt.

— Zullen wij niet eens onderzoeken wat dat beduidt? vroeg Brand.

— Welzeker zullen wij dat, als wij er de gelegenheid toe krijgen! antwoordde Raffles met een glimlach.

Het water zakte gestadig. Het maakte de indruk, alsof men het zag adem halen. Het rees heel weinig, zakte, steeg weder een weinig, maar daalde dan dadelijk nog dieper.

Een half uur later kon men droogvoets over de bodem van het hol gaan en was de tunnel zo goed als geheel droog gelopen.

De drie mannen lieten zich van de rug van de stalen vis glijden en liepen op hun dik gezoalde waterlaarzen door het nog met water verzadigde zand langzaam door het hol, dat onregelmatig ovaal van vorm was en waarvan de grootste doorsnede zeker wel twintig meter bedroeg.

De ladder bleek vlak boven de bodem te eindigen, boven een soort van natuurlijk terras, waar geen zand lag.

Het was een van die ladders, zoals men ze bij honderden kan aantreffen langs de muren van fabrieksgebouwen, aan het einde van de brandtrappen. Fabriekschoorstenen zijn er ook dikwijls

van voorzien. Zij bestaan eenvoudig uit spijlen van zogenaamd hoekijzer, verbonden door sporten van dezelfde soort.

De ladder kon omstreeks zes meter hoog zijn en was, blijkbaar door een vakman, met behulp van steunijzers in de rotswand verankerd, waarvan hij omstreeks een decimeter verwijderd bleef.

— Merkwaardig! zei Raffles hoofdschuddend. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen waartoe deze ladder kan dienen! Maar wij zullen het wel zien!

Hij omvatte de spijlen van de ladder, waarvan het einde zich in de duisternis verloor en begon hem te beklimmen.

Brand en Henderson hoorden hem een lichte kreet van verwondering slaken.

— De ladder eindigt vlak naast een opening in de rotswand! en ik zie een soort van natuurlijke gang, die langzaam naar boven voert! Maar vóór wij dit verder onderzoeken, Charles, ga eens zien hoe het met onze vrienden van de marine staat.

Brand hing zijn prismakijker om, en stapte de tunnel binnen.

Ongeveer tien minuten later was hij weer terug en riep vrolijk:

— Er is van het gehele eskader niets meer te bespeuren! De heren zullen wel verwonderd hebben opgekeken, dat zij ons niet hebben kunnen vangen, want de kreek is bijna geheel droog gevallen, tot aan de afsluitdijk van de klippen toe!

HOOFDSTUK III.

HET HUIS DER DODE

Raffles, die weer naar beneden was gekomen, stond een ogenblik nadenkend naar het zilverglanzende lichaam van de duikboot te kijken en vroeg toen :

— Heb je gekeken, of de ingang van de tunnel nu boven water is ?

— Zeker wel drie voet ! Men kan ze nu alleen maar met een vlet of een heel klein zeilbootje bereiken ! Op de ondiepe plaats van de kreek staat op dit ogenblik niet veel meer dan een voet water ! In de slotgracht, zoals jij het noemde, staat natuurlijk veel meer !

Het moet dus op sommige ogenblikken heel gemakkelijk zijn, met een vaartuig van niet grote diepgang tot voor de opening van de tunnel te komen ! zei Raffles peinzend. Dat moet ook wel, anders zou die ladder niet de minste betekenis hebben ! Het moet viermalen per etmaal mogelijk zijn, droogvoets dit hol in en uit te gaan, van de kant van de zee.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde :

— Wij hebben nu zes uren, voor het water weer op zijn hoogst is. Binnen vier uren moeten wij echter weer aan boord zijn. Dat is ruimschoots voldoende, om eens te onderzoeken, wat het doel is van de ladder en waarheen die gang naar boven voert.

— Maar is het wel veilig, Edward, ons schip hier onbewaakt achter te laten ?

— Geloof je, dat men het kan meenemen ? vroeg Raffles glimlachend.

— Men kan het vernielen ! En dat zou al erg genoeg zijn. Of men zou de

politie kunnen waarschuwen, wat weet ik !

— Mylord, mijnheer Brand heeft, geloof ik gelijk ! liet de stem van de reus zich horen. Laat ik bij ons schip achterblijven. Ik verzeker u, dat niemand er een vinger naar zal uitsteken. Ik kan aan het einde van de tunnel gaan zitten, zodat ik de gehele kreek kan overzien, zonder zelf gezien te worden. Mocht er onraad zijn, dan kan ik u nog wel bijtijds waarschuwen, dunkt mij !

— Op welke wijze ? vroeg Raffles.

— Ik zal op mijn vingers fluiten, dat is op een kilometer ver te horen ! pochte Henderson.

— Afsproken ! Ofschoon ik niet geloof, dat het nodig zal zijn ! hernam Raffles. Neem een kijker mee, James, en geef goed acht ! Ik denk dat wij binnen een uur reeds weer terug zijn, ik kan mij niet voorstellen, dat er veel bizonders valt te ontdekken !

Dat belette Brand niet om zich te overtuigen of hij zijn revolver wel in zijn zak had !

Daarop klommen de twee vrienden achtereenvolgens tegen de ijzeren ladder op, die loodrecht stond en Henderson perste zijn geweldig lichaam, niet zonder veel steunen en allerlei wendingen, tussen het spitse achtereinde van de duikboot en de rotswand in de tunnel.

Deze was omstreeks dertig meter lang, bijna waterpas, en kaarsrecht ! Slechts aan het begin was er een zeer flauwe bocht. Henderson zette zich op ongeveer twee meter van de opening in de tunnel neer, waar hij volkomen onzichtbaar was, haalde zijn kijker te

voorschijn en begon de oppervlakte van de zee af te zoeken.

En ondertussen bereikten Raffles en Brand het gat in de rotswand, waar de ijzeren ladder eindigde.

Zij behoefden slechts terzijde te stappen, een ijzeren staaf te grijpen en de voet te plaatsen op een uitspringend gedeelte van de muur, dat een soort van smal balcon vormde. Daar begon de gang, bijna twee meter hoog en omstreeks een meter breed, die langzaam naar boven voerde.

Het was noodzakelijk dat Raffles, die vooraan liep, hier zijn elektrische zaklantaarn aanknippte, want men kon hier in de letterlijke betekenis van het woord geen hand voor ogen zien.

Er kon geen ogenblik twijfel aan bestaan, of deze gang was het werk der natuur.

Misschien had zich hier, ontelbare eeuwen geleden, een onderaards riviertje naar datzelfde hol gespoeld, dat de twee onderzoekers zoeven verlaten hadden.

Hierop zouden de vlakke wanden en de als gepolijste vloer kunnen wijzen.

De gang maakte verderop een flauwe kromming en steeg steeds hoger. De lucht, hoewel een weinig drukkend, was zeer wel in te ademen, hetgeen bewees, dat deze natuurlijke tunnel aan beide einden in verbinding moest staan met de buitenlucht.

Maar plotseling hield de gang op. Of, beter gezegd, zij ging over in een gemetselde tunnel, die bij haar begin was afgesloten door een stevige deur, gemaakt uit dikke planken, hetgeen te zien was aan het zware ijzerwerk, waarmede deze deur versterkt was.

Zij had een klink en een sleutelgat, doch was stevig op slot gedraaid, want rammelen aan de ijzeren klink had geen uitwerking.

Maar Raffles glimlachte slechts. De deur was van zeer jonge datum en dat zou het slot ook wel zijn. Grendels waren er niet op, tenminste niet aan deze kant en van dat ogenblik af had die deur er evengoed niet kunnen zijn.

Raffles opende het slot met behulp van een fijn instrumentje, dat hij uit een klein etui nam, hetwelk hem bij soortgelijke ondernemingen slechts zeer zelden verliet.

Hij trok de deur behoedzaam naar zich toe, en luisterde aandachtig. Niets liet zich horen.

Raffles gaf Brand een wenk en zij gingen verder; tien stappen meer voerden hen naar een grote kelder, zo groot, dat de zoldering op een zestal plaatsen geschraagd moest worden door zware steunpilaren, door hoogvormig metselwerk onderling verbonden.

Men zag nog de overblijfselen van ouderwetse wijnrekken en in de verste hoek lag een kleine stapel ogenschijnlijk ledige flessen.

— Dat is al heel merkwaardig! riep Brand verbluft uit.

— Geloof je dat? Wel, om je de waarheid te zeggen had ik niet anders verwacht! Het is toch wel aan te nemen, dat de heren van Saint-Hilaire van een goed glas wijn hielden!

— Wil je daarmee zeggen... begon Brand in de grootste verbazing.

— Dat wij hier zonder de minste twijfel onder het oude stamslot van dat roemrijke, Franse geslacht zijn! antwoordde Raffles. Ik had dat aanstonds kunnen begrijpen, als ik maar even had nagedacht, zodra ik die ijzeren ladder zag.

— Maar wat betekent de deur en wat betekent de ladder? Het huis is al in bijna tien jaren niet bewoond. Het is zelfs de vraag, of de arme oude dame die haar zoons en haar man verloren heeft, nog wel leeft!

— Ik weet niet wat het betekent, Charles, en dat willen wij juist onderzoeken!

— Smokkelaars misschien?

— Het is mogelijk, maar dat geloof ik niet! Het zou wel wat lastig zijn, alle smokkelwaren, zware kisten en vaten, langs dat smalle laddertje omhoog te werken. Vermoedelijk zit er iets anders achter. Deze kelder, ruim en hoog, zoals je ziet, zou inderdaad een prachtige stapelplaats zijn voor gesmokkelde

goederen. Er valt echter niets anders te zien dan een stapel ledige flessen. Mischien brengt een verder onderzoek de opheldering van het raadsel.

Zij verlieten de kelder weer dooé dezelfde deur, waardoor ze waren binnen gekomen.

Want de gang liep langs de kelder heen en eindigde met een trapje van vier treden. Hier moest Raffles opnieuw een deur openen.

Een enkele blik in het keldervertrek, veel kleiner dan het andere, waarin hij nu de voet zette, ontlokte hem een langgerekt zacht gefluit.

Deze kelder was, zij het dan ook schaars, gemeubeld, er stonden acht stoelen, nog tamelijk goed bruikbaar en van twee tonnen met een plank had men nog een andere zitgelegenheid gemaakt.

Op de tafel stonden een paar flessen en enige vuile glazen. Maar niet dat had in de eerste plaats de aandacht van Raffles getrokken. Dat waren een zestal houwelen, koevoeten en breekijzers, die in een hoek van de kelder bijeestonden en dat was het gat, dat waarschijnlijk met die gereedschappen in een der muren van het vertrek was gebroken.

Het gat was zo groot, dat een man er met vrij groot gemak doorheen kon kruipen. De muur was van gewapend beton, en kon daar nog nauwelijks een tiental jaren hebben gestaan. Men had de ijzeren bewapening verwijderd door ze stuk te vijlen.

De twee mannen keken elkander veelbetekenend aan.

— Een inbrekerstroep dus! zei Brand na enige ogenblikken.

— En een heel eigenaardige, Charles. Want wat zoeken ze hier, zou je denken!

— Dat vraag ik me zelf ook juist af. Geld zal er hier wel niet meer zijn, maar zij kunnen het voorzien hebben op de schilderijen, die waarschijnlijk nog aan de muren zullen hangen, of op de oudheidkundige schatten, die zich nog in dit slot moeten bevinden.

— Het is niet onmogelijk! Wij zullen het eens onderzoeken!

— Zou dat niet gevaarlijk zijn? Zou men ons niet kunnen overvallen?

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor, Charles. Het is nu wel duidelijk, dat de lieden, die hier aan het werk zijn, alleen de ingang aan de kant van het water benutten en die is hun voor een drietal uren nog en op zijn minst twee ontzegd, want het is laag water. Maar dan moeten wij ook geen tijd verliezen. Ga mee!

De twee mannen kropen achtereenvolgens door het gat. Het moest van zeer jonge datum zijn, zoals duidelijk te zien was aan het steengruis, dat overal nog aan de randen kleefde en aan het glinsteren van het ijzer, daar waar de vijl het had bewerkt.

Zodra zij aan de andere kant van de muur waren, bleek het hun duidelijk, dat deze eigenlijk volstrekt geen doel had en daar alleen maar was opgetrokken, bijna een voet dik, om de kelder in tweeën te scheiden en het onmogelijk te maken, de stenen trap te bereiken, die de twee vrienden nu voor zich zagen.

De eigenares van het slot was dus op de hoogte geweest van de onderaardse sluipteg en had ook die willen laten versperren.

Zonder zich te bedenken, besteeg Raffles de trap en Brand volgde hem op de voet.

Zij kwamen in een gang en het eerste wat zij zagen was een van de dichtgemetselde ramen, die de toegang tot het slot versperden.

En zo dik waren hier de muren, dat er drie stenen in de lengte nodig waren geweest, om de raamopening te vullen.

Steeds verder gingen zij, en altijd bij het licht van hun lampen, want geen straaltje daglicht kon hier binnen dringen.

Het was volmaakt stil en niet het geringste geluid deed zich horen. Pas toen zij een diensttrap waren opgegaan en de eerste verdieping bereikten, drong zwak het geruis van de golven tot hun oren door.

Zij konden nu ook hun lamp dóven, want door de stoffige, van stevige tralies voorziene vensters drong schemerig het daglicht naar binnen.

Het was duidelijk, dat zij thans aangekomen waren in dat gedeelte van het kasteel, dat vroeger door de eigenaars als woning was gebruikt. De brede gangen waren belegd met dikke lopers, hier en daar stonden fraaie, antieke meubels, waarop nog een schaal, een klok of een paar candelabres prijkten. Maar alles had een verwaarloosd uitzien en was met een dikke stoflaag bedekt.

Nu en dan opende Raffles heel voorzichtig een deur en wierp een blik in een of ander ouderwets gemeubeld vertrek, met stevige, ebbenhouten en eikenhouten meubelen, waaronder er waren van eeuwen her.

In een zaal met drie ramen, smal maar hoog, en waar het licht tamelijk hel naar binnen drong, waren de wanden met zeer fraaie schilderijen bedekt. Voor een daarvan bleef Raffles vol bewondering stil staan. Het was een zeer fraai geschilderd portret, levensgroot, van een jonge man van hoogstens twintig jaar, met een ernstig, edel gezicht, donkere ogen en een fijn, aankomend kneveltje.

Hij was afgebeeld in de uniform van tweede luitenant der «Jagers te Paard».

Raffles behoefde niet eens naar de handtekening in de hoek te kijken, om te weten, dat hij met een schilderij van Corot te doen had.

Wat verder hing het schilderij van een andere jongeling, een paar jaren ouder, en tussen die twee in, de afbeelding van een man, die zonder de minste twijfel hun vader Graaf Raymond de Saint-Hilaire, moest zijn.

Deze drie doeken waren met zwart krip omgeven. Met een zonderling gevoel van beklemming keek Brand naar dat schone, nobele gezicht, van de jongste zoon, dat de beschouwer recht aankeek uit de vergulde lijst, die bijna geheel schuil ging onder het rouwflours.

Hij kon zich slechts met moeite losrukken aan de bekoring, die van dat

edel belijnde, hoogmoedige en toch zachte gelaat uitging.

Het leek een eindeloze reeks vertrekkers, daar op die eerste verdieping. Ongetwijfeld bevonden er zich kunstwerken en sommigen zelfs van grote waarde onder. Maar zouden degenen, die daar beneden het gat in de muur gemaakt hadden, het wel op die bronzen beeldjes, die dozen van email, die porseleinen snuisterijen voorzien hebben, waarvan zij de kunstwaarde misschien niet eens kenden?

Geloofden zij misschien hier of daar in dit oude, sombere, verlaten huis een verborgen schat aan te treffen?

Juist in deze streek had menig Frans landeigenaar, die veel geld had, bij de nadering van de Duitsers in allereil zijn geld en kostbaarheden verborgen, zoals dat reeds gedaan werd in alle tijden van beroering, in de tijd der Hugoten, in die van de invallen der Engelsen en Spanjaarden, in die van de Grote Revolutie, en later zelfs in de Frans-Duitse oorlog van 1870 en de eerste wereldoorlog. Waarom zou het ook niet gebeurd kunnen zijn toen de pantserlegers van Hitler met niet te stuiten snelheid naderden?

In dit opzicht zijn de tijden niet veranderd en gelooft de sterveling nog steeds, dat de trouwe moeder aarde het veiligst zijn schatten zal weten te bewaren.

Zij waren nu een brede trap afgedaald, kwamen aan een overloop en stonden op het punt de hoofdtrap af te gaan, die naar de ruime hall voerde, waarvan de muren versierd waren met een paar zeer fraaie afbeeldingen van zeeslagen, toen Raffles eensklaps Brand bij de arm greep en waarschuwend zijn vinger op de lippen legde.

Verbaasd bleef Brand stil staan. Maar hoe zeer nam zijn verwondering niet toe, toen hij duidelijk voetstappen hoorde, niet gedempt, als van iemand die voortsliuift, maar wel slepend, als van een oud, vermoeid man! Hoe langer hoe duidelijker klonken die voetstappen over het marmer van een gang, ergens beneden in het huis. De twee

vrienden keken elkander met de grootste verwondering aan; het huis was dus niet onbewoond, zoals men geloofde. Er bevond zich iemand in? Een huisbewaarder wellicht?

Zij hadden die vraag nog niet kunnen beantwoorden, toen de voetstappen plotseling duidelijk klonken en beneden hen, aan de voet van de brede trap, een man verscheen, die zoeven het gordijn had terug geslagen, dat de marmeren gang afsloot van de vestibule.

De man was zeker tachtig jaar, misschien zelfs wel ouder, want hij liep gebogen en zijn dun geworden haar, dat glad achterover gekamd was, had de kleur van sneeuw.

Hij droeg een eenvoudige, zwarte livree, maar met een kuitbroek, zwarte kousen en schoenen met zilveren gespen en hield een zilveren blad voor zich, waarop een theepot stond van Chinees porselein, een kop en schotel en een fijn bewerkt, zilveren schaalje met enige biscuits.

Heel voorzichtig schuifelde de oude bediende over de stoffige vloer van de vestibule, die zeker in geen jaren een reinigende hand had gezien en verdween, diep gebukt en zacht in zich zelf mompelend, door een tweede deur.

— Als het niet zo vroeg op de dag was, zou men bijna aan een spookverschijning geloven! fluisterde Brand. Wat heeft het te betekenen?

— Laten wij hem vlug en zacht volgen, dan zullen wij het weten, gaf Raffles ten antwoord.

Zo zacht zij maar konden, daalden zij haastig de trap af en snelden door de vestibule.

Toen Raffles de deur, waardoor de oude bediende verdwenen was, heel voorzichtig opende, zag hij hem juist aan het einde van een lange zaal, die oorspronkelijk met niet minder dan zes hoge ramen op het park uitzag, en waar twee prachtige, kristallen kroonluchters, in de gelukkige tijden van het verleden, zeker een zacht, warm licht hadden verspreid, op het punt zijnde, de zaal te verlaten, naar het scheen. De grote zaal was op dit ogenblik ver-

licht door een armzalig, lelijk pendellampje, een van die dingen van porselein, die de vorm hebben van een hoed, zoals de Chinese koelie ze draagt en die men vooral vroeger veel aantrof in gasthuizen, belastingkantoren, gevangnissen en andere inrichtingen, waarvan meestal een onplezierige gedachte verbonden is.

De lamp was op onhandige wijze aangebracht, maar zij verspreidde in elk geval enig licht in het grote vertrek met zijn dicht gemetselde ramen en zo zag Raffles, niet zonder verwondering, dat de bediende stil stond voor een schijnbaar blinde muur, bespannen met een prachtig gobelin, voorstellende Diana met haar nymfen.

Op welke wijze het geschiedde, kon Raffles niet zien op die afstand, maar plotseling draaide dat gehele gobelin met de muur waarop het gespannen was, om zijn as en Raffles kon in een zwak verlicht vertrek zien.

Hij was goed op de hoogte van de bouw van het slot, om niet onmiddellijk te weten, dat dit vertrek zich moest bevinden in de oude toren.

De man met het sneeuw witte haar was door de opening gestapt, in eerbiedige houding, en toen verloor Raffles hem uit het gezicht.

Maar een ogenblik daarna klonk een zwakke, jammerende kreet, gevolgd door klachten als van een kind, dat pijn lijdt, daarna een geluid als een val, gerinkel van glas en daarop stilte.

Zonder elkander zelfs te behoeven raadplegen, snelden Raffles en Brand op de opening toe en bleven een ogenblik zeer verrast staan.

Zij keken in een rond vertrek, bijna acht meter in doorsnede en alleen door kaarsen verlicht, die in blakers en wandarmen waren gestoken en een rosig, geheimzinnig schijnsel verspreidden.

De meubelen in dit vertrek waren alle zeer oud, minstens een paar eeuwen.

De muren gingen overal schuil achter fraaie wandtapijten. De zoldering,

waarvan de eikenhouten balken zwart berookt waren, bevond zich wel zes meter boven de vloer.

In het midden ongeveer stond een zware, eikenhouten tafel met gedraaide poten en beladen met zware boeken.

Er stonden twee zilvere kandelaars met brandende kaarsen op en hun licht bescheen een zeer oude vrouw, wier haar het in witheid nog won van dat van de oude bediende, die hier zoeven was binnengegaan en die daar languit op de vloer lag, roerloos, met zijn hoofd

naast het zilveren blad en de gebroken theepot.

De oude dame was in het zwart gekleed. Zij scheen te lezen in een dik boek, met gele bladeren, dat op een soort van lessenaartje, schuin voor haar stond.

Raffles kwam naderbij, verwonderd dat zij zelfs niet had opgekeken.

Hij zei een paar hoffelijke woorden en kreeg geen antwoord.

Hij raakte haar aan en zag dat zij dood was.

HOOFDSTUK IV.

DE AANVAL DER BANDIETEN

De dood kon onmogelijk later dan sedert een uur ongeveer zijn ingetreden.

Het lichaam was nog warm. De ogen starden strak op de letters van het oude boek. Op het wasbleek gelaat lag een uitdrukking van verheven kalmte en berusting.

— Mijn hemel, wat betekent dat alles toch? fluisterde Brand, onder de indruk van deze zonderlinge ontdekking. Wie is die vrouw?

— Natuurlijk is het gravin Sabine de Saint-Hilaire! De dood heeft haar hier verrast en dat pas zeer kort geleden, want die arme oude man, die haar trouw was gebleven, bracht haar de thee voor het ontbijt!

Raffles was haastig op de bediende toegetreden en wentelde het lichaam behoedzaam op de rug.

De oude man ademde nog, maar Raffles zag onmiddellijk, dat de slag hem te zwaar getroffen had en dat zijn oude hart er niet tegen bestand was geweest.

Hij had zeker geen vijf minuten meer te leven.

Raffles boog zich diep over hem heen en vroeg, de hand van de oude man in de zijne nemend, met een stem waarin diep medelijden trilde:

— Kan ik iets voor je doen, vriend? Heb je een wens?

De oude bediende keek hem verbaasd aan, met ogen die reeds braken. Hij stamelde met moeite:

— Begraven, naast meesteres, als het mag!

— Ik zal er voor zorg dragen, jij trouwe ziel! antwoordde Raffles ernstig. Is er nog iets?

Met grote moeite gaf de stervende ten antwoord:

— Overeind, optillen, wil haar tot het laatst zien, mijn lieve meesteres!

De oude man leek licht als een veer, toen Raffles hem voorzichtig optilde en hem plaatste in de leunstoel, die Brand haastig had aangeschoven.

En daar zat hij nu en keek met zijn dof wordende ogen, die zich met zijn laatste tranen, op deze aarde geschreid, vulden, naar het witte, dode gelaat van de vrouw, die hij had willen dienen tot zijn laatste ademtocht, toen alle anderen van haar waren heengegaan.

Hij hief met inspanning zijn rechterhand van de leuning, scheen naar iets te wijzen op de tafel en stamelde een paar malen :

— Zoon... zoon...

En zo stierf hij, met een gelukkige glimlach om de dunne lippen en het hoofd met een gelaten beweging tegen de hoge stoelleuning aanvleiend.

Raffles drukte hem zacht de ogen dicht, zoals hij het gravin Sabine had gedaan en een kort ogenblik stonden de beide vrienden met gebogen hoofd, ondanks al hun gehardheid bukkend voor de Majesteit van de Dood.

Toen begon Brand zacht fluisterend te spreken :

— Welk een einde van onze tocht ! Had je dit verwacht, Edward ?

— Neen Charles ! Dit zeker niet. Ik vermoedde volstrekt niet, dat de oude gravin zich hier met een bediende had terug getrokken. Het kan ook onmogelijk lang geleden zijn.

— Maar hoe kwamen zij binnen ? Hoe kwamen zij door de dichtgemetselde ramen, door de tralievensters ?

— Het kan niet anders, of er moet nog ergens een geheime ingang zijn geweest, Charles.

— Maar hoe kwamen zij aan proviand, hoe kon de oude bediende zich die verschaffen, zonder dat onmiddellijk het bericht van de terugkomst der oude slotvrouw de ronde deed ?

— Twee heel oude mensen hebben maar weinig nodig, Charles. Wat thee, een paar beschuitjes. Wie weet hebben zij dat meegebracht. En vergeet niet, dat zij hier kwam om te sterven en daarom alleen !

— Wat zei de oude man toch het laatst ?

— Hij sprak van haar zoon ! Hij scheen op de tafel te willen wijzen.

Raffles ging langzaam naar de zwa-

re tafel toe en liet er zijn blik over glijden. Behalve de boeken, die er op lagen, vond hij er enige Engelse, maar vooral Franse dagbladen.

Hij nam er een paar op en zag tot zijn verwondering, dat zij dateerden van het jaar 1940.

Bij nader toezien bemerkte hij dat in sommige Franse bladen, in een zeer lange kolom, een paar namen met blauw potlood waren onderstreept. Het waren de namen van de beide zoons van de rampzalige vrouw, van Fernand en Raoul de Saint-Hilaire.

Zij maakten deel uit van de eindeloze lijst gesneuvelden, die behoorden tot een of ander adellijk Frans geslacht.

Verder vond hij op de tafel een openstaand doosje van Chinees maaksel, zwart gelakt, dat gevuld was met gedroogde bloemen, een oorlogskruis, een paar officiële stukken en nog enkele andere herinneringen.

Het boek, waarin de oude dame had zitten lezen, bleek het boek der boeken te zijn, een zeer zware bijbel, prachtig bewerkt en zeker zeer oud.

Bij wijze van bladlegger lag er, duidelijk zichtbaar, een brief in, die aanving met de woorden : « Chère petite mère adorée ! »

Raffles wilde die brief reeds opvouwen en in het kistje leggen, toen zijn aandacht getrokken werd door enkele woorden daarin en langzaam, getroffen, las hij de gehele brief. Daarop keek hij naar de datum en zei op zachte toon tot Brand :

— Dit was zeker de laatste brief van haar oudste zoon Raoul, Charles. Als ik de datum vergelijk van deze brief en die kranten daar, dan moet ik tot de slotsom komen, dat hij reeds vier dagen na het schrijven hiervan gesneuveld is, bijna op hetzelfde uur als zijn broeder. En nu schiet het mij plotseling te binnen, dat dat hevige gevecht, waarbij hij de dood vond, onmiddellijk gevolgd is door een gedwongen terugtrekken van de Franse, zowel als van de Engelse linie op die plek. Je zult je, ongetwijfeld, die ellendige dagen in het

laatst van Mei en begin Juni herinneren, toen de Engelsen hun leger uit Duinkerken evacueerden. Die terugtocht was een meesterstuk van strategie, waarop de Duitsers zeker niet gerekend hadden. In allerlei vaartuigen, tot particuliere motorboten toe, waarvan sommige ettelijke malen tussen Frankrijk en Engeland heen en weer voeren, konden de Engelse troepen het lot ontlopen, dat de Duitsers hen hadden toegedacht, nl. dat van algehele vernietiging. De Duitse stoomwals echter ging over Frankrijk en jaren van bezetting en terreur volgden. Dat zou veel verklaren...

— Wat bedoel je ? vroeg Brand verwonderd.

Inplaats van Brand rechtstreeks antwoord te geven, keek Raffles hem peinzend aan, vervolgens nog eens naar de brief, die hij behoedzaam opvouwde en toen vroeg hij eensklaps :

— Ben je op de hoogte van de Franse wet ? Ik bedoel meer in het bijzonder de erfwetten ?

— Vrij goed. Waarom vraag je dat ?

— Omdat ik wel zou willen weten, wat er zou geschieden, als de kleinzoon van deze ongelukkige vrouw ooit werd teruggevonden !

— Een kleinzoon ? riep Brand verwonderd. Was een van de zoons van gravin Sabine gehuwd ?

— Niet gehuwd in de wettelijke betekenis van het woord, maar hij echte zijn zoon Manuel. Hij schrijft dat in deze brief aan zijn moeder en smeekt haar, misschien wel bewogen door een voorgevoel, zijn jonge vrouw en zijn zoon liefdenrijk te begroeten, zodra zij zich zullen komen aanmelden.

— Maar, dat is nooit geschied ! riep Brand verbaasd uit. Men had daarvan moeten horen, hier in de omstreken.

— Dat is juist het tragische, Charles ! Het kon niet geschieden, omdat het gevecht bij Duinkerken het onmogelijk maakte. Ik zal het je in het kort vertellen. In zijn studententijd maakte Raoul kennis met Lucile Dancourt, de dochter van een der wethouders van het dorpje, een kastelein en totaal verarmd

door de vorige oorlog. Hij kreeg haar lief en huwde haar in 't geheim. Hun huwelijk werd gezegend met 'n jongen. En wie weet heeft de moeder wel moeite gedaan, zich naar gravin Sabine te begeven, die van 't huwelijk niets wilde weten, maar dat werd natuurlijk onmogelijk door het snelle oprukken van de Duitsers en niemand kan zeggen wat er van die ongelukkige vrouw geworden is. Het is zelfs best mogelijk, dat ze later, toen de Duitse weerstand, na de invasie op de Normandische kust en de doorbraak der Amerikaanse pantser-troepen bij Avranches in elkaar stortte, toch nog naar dit oude kasteel op weg is gegaan, maar toen vond zij het verlaten, toen vernam zij, dat de oude gravin zich met deze trouwe bediende naar elders had begeven !

— Het klinkt romantisch genoeg. Edward, maar er valt niet aan te twijfelen of zulke dingen zijn in de laatste wereldoorlog honderde malen voorgekomen. Zouden er bewijzen bestaan van het huwelijk ?

— Natuurlijk, tenzij het gehele dorpje, waar Lucie woonde, in de as is gelegd, met alles wat het bevatte. De jongen schrijft echter, dat hij een afschrift van de huwelijksacte tegelijk met deze brief heeft verzonden !

De beide mannen zochten enige ogenblikken tussen de papieren, maar zij konden niets van die aard vinden.

— Misschien heeft zij het wel verborgen ! meende Brand.

— Zou gravin Sabine rijk zijn geweest ?

— Schatrijk ! Ik meen mij te herinneren, reeds enige jaren geleden ergens te hebben gelezen, dat zij, bij de dreigende waardevermindering van de frank op aanraden van haar advocaat zeer veel juwelen heeft gekocht. Die moeten natuurlijk nog ergens zijn. Zij zelve leefde heel bescheiden, waar, dat weet echter niemand, want het was voor haar natuurlijk onmogelijk, om het in Amerikaan te dollars belegde familievermogen, dat in een of andere bankkluis ligt, te bereiken. Dan is er natuurlijk nog dit kasteel met de omlig-

gende landerijen, waarvan er veel verpacht zijn. En nu is de ongelukkige vrouw hier komen sterven, voortgedreven door wie weet welk gevoel. Het móet een verschrikkelijke slag zijn geweest voor haar, en men zegt, dat zij malende is geworden. Misschien is op het einde van haar leven de vlam van de rede nog even bij haar opgeflickerd en heeft zij zich hierheen begeven, om hier de laatste adem uit te blazen.

— En dat zou niemand weten? Daarvan zou, bijvoorbeeld de stationchef van Paimpol, onkundig zijn gebleven, die haar toch moest kennen?

— Wie zegt je, dat die beambte gedurende de Duitse bezetting niet is gestorven, gevangen of gefusilleerd? En hoe zeer is de arme vrouw wellicht niet veranderd in die vreselijke jaren! Tenslotte, wie verzekerd ons, dat zij met een trein is gegaan en niet van een auto heeft gebruik gemaakt? Met opzet heeft zij blijkbaar haar komst geheim willen houden.

— En, wat moet er nu geschieden? De arme vrouw moet toch behoorlijk worden begraven, bijgezet in het familiegraf?

— Dat spreekt vanzelf! Wij zullen de burgemeester van Paimpol schriftelijk in kennis stellen, of telefonisch. En nu wordt het tijd om terug te keren, Charles, want binnen een half uur komt de vloed weer opzetten en het is beter, dat wij ons dan aan boord bevinden van onze duikboot.

— Met dat al weten wij nog steeds niet, Edward, waartoe de ladder diende en met welk doel indringers zich hierheen een weg hebben gebaad.

— Dat doel lijkt mij nogal duidelijk, Charles! Kijk maar eens om je heen! Alleen deze zaal bevat voor honderduizenden aan oude kostbaarheden, wandtapijten, schilderijen!

— Die verkoopt men niet zo gemakkelijk, jij zelf hebt dat gezegd! wierp Brand hem tegen.

— En dat houd ik ook vol! Ik ben echter niet volledig geweest, ik had er aan moeten toevoegen: met uitzondering van Amerika! Want daar kan men

zeer goed aan de millionairs, de olie-koningen, de scheermesjesvorsten, de kouwgomagnaten kunstvoorwerpen verkopen, zelfs als ze uit het Louvre gestolen zijn! En overigens, er moet hier nog voor kapitalen aan goud en zilverwerk zijn. De oude schilderijen kunnen al heel gemakkelijk vervoerd worden. Het is voor mij nog altijd een raadsel, dat de Duitsers geen pogingen hebben gedaan om in het kasteel door te dringen. Goering en Himmler zouden zich aan al die kostbaarheden hebben vergast. En tenslotte, er kan geld zijn! Goed verborgen natuurlijk, maar het kan er zeer goed zijn! Het is volstrekt niet ondenkbaar, dat gravin Sabine de overgebleven familieschatten hier ergens in het kasteel heeft verborgen.

— Maar daarop kunnen de lieden, die de ladder in de grot opstelden, toch onmogelijk het oog hebben gehad, want dat zouden ze hebben moeten weten! Dat komt mij echter niet heel waarschijnlijk voor!

— Zoiets kan uitlekken! zei Raffles schouderophalend. Destijds waren hier zeker nog wel twaalf bedienden. Zijn die allen even trouw geweest, als deze goede, oude man? Kan niemand zijn mond hebben voorbijgepraat? Maar, komaan, Charles, wij praten hier te lang. Spoedig weer naar omlaag, nu wij het doel van onze tocht bereikt hebben.

Raffles en Brand wierpen nog een blik om zich heen en toen gingen zij haastig de torenkamer weer uit, gingen door de geheime deur, sloten die zorgvuldig, liepen door de gobelinezaal en kwamen zo in de vestibule.

Niet lang daarna hadden zij de kelder weer bereikt en nu moesten zij hun lamp weder aanknippen, want zij betraden de stikdonkere tunnel.

Raffles deed de beide deuren, die hij had weten te openen, weer zorgvuldig op slot en toen daalden de beide vrienden achter elkander behoedzaam de schacht af in de rotswand, die uitliep op het natuurlijke, kleine balkon, waartegen de ijzeren ladder steunde.

Juist toen Raffles de voet op de bovenste sport had gezet, kraakte er een

schot, weerkaatst door de rotsen en wegrommelend als een verre donder, onmiddellijk gevolgd door meerdere schoten.

— Haast je Charles ! schreeuwde hij. Ik geloof dat onze James in gevaar verkeert !

Zij waren nog niet in het hol, of zij hoorden reeds de donderende stem van Henderson, die luid zijn verontwaardiging te kennen gaf op een wijze, die duidelijk bewees, dat hij het ver gebracht had in het gebruik van Engelse krachttermen.

Niet zodra had hij Raffles en Brand gezien of hij schreeuwde :

— Daar komt een hele troep aan, Mylord ! zeker wel twaalf man, met een vrouw er bij ! En ze schieten als dollen, alsof ik een levende schietschijf was.

Men hoorde reeds de naderende schreden van lieden die door de tunnel snelden. Het zou gelijk staan met zelfmoord, om nu nog te willen trachten, langs de ijzeren ladder de wijk te nemen, want de bandieten, of wat zij anders waren, zouden hen heel gemakkelijk kunnen neerschieten, zonder zelf enig gevaar te lopen.

— In de boot ! beval Raffles kortaf. Vlug wat ! Wij zullen de ingang afsluiten en zij kunnen met hun revolvers niets tegen de gladde, stalen, ronde romp uitrichten. Ik zal de aftocht wel dekken !

Henderson kroop het eerst door de opening en Brand volgde hem.

Raffles liet zich ook haastig door de opening glijden, deed het ronde, stalen luik om zijn as draaien en begon het vast te Schroeven, met de hulp van Brand, juist op hetzelfde ogenblik dat de aanvallers de grot binnen stormden.

Van hun geschreeuw was volstrekt niets te horen door de stalen wand heen, maar heel zwak klonken de revolverschoten, toen de kerels nutteloos en in dulle woede op het stalen lichaam van het monster begonnen te schieten.

Zodra zij veilig binnen waren, begon Raffles :

— Wat is er gebeurd, James ? Zij hebben je toch onmogelijk kunnen

overvallen ?

— Zo kun je het ook niet noemen, Mylord ! antwoordde de reus, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn. Ik zag ze al van ver aankomen, dwars over de baai heen. Ze zaten in twee sloepen en iedere sloep telde zowat zes koppen. Ik had dadelijk in de gaten, dat zij het op mijn tunnel voorzien hadden ! Maar ik kon maar niet direct gaan schieten op die mensen, omdat ik nog niet zeker van mijn zaak was en u het mij dan ook niet had voorgeschreven !

— Je hebt goed gehandeld, James ! Verder maar !

— Toen ik zag, dat ze regelrecht op de tunnelopening aankwamen, waar 't water nog maar een paar decimeters onderstond, begreep ik dat ik iets moest zeggen en ik schreeuwde heel beleefd : « Maak dat je weg komt, ik kan jullie hier niet hebben ! »

— Zei je dat in het Frans, James ? vroeg Brand, onwillekeurig glimlachend.

— Neen, mijnheer Brand ! Ik zei het natuurlijk in het Engels, maar ik wees met mijn hand, welke richting zij moesten uitgaan ! antwoordde de reus naief. Maar dat schenen zij niet te begrijpen, want ze roeiden kalm door, al waren ze wel wat verbaasd en toen herinnerde ik me wat de agenten in Parijs brulden, als er een opstootje of een staking is en ik begon zo hard ik maar kon te schreeuwen : « Circulez ! Circulez ! » Dat is zoveel als doorlopen zal ik maar zeggen !

— Uitstekend bedacht, James ! En begrepen ze dat ? vroeg Raffles glimlachend.

— Natuurlijk begrepen zij het, maar ze hielden zich van de domme en legden kalm voor de opening van de tunnel aan. Ik smeed er 'een paar in het water en toen had je de poppen aan het dansen. Een paar begonnen dadelijk op mij te schieten, alsof ik een pijpenkop in een schiettentje was en het is maar een geluk, dat die boten zo wiebelen, anders zat ik nu niet hier ! Maar wiebelen of niet, ze schoten mij toch een stukje oor af en een gat in mijn

hoed en toen vond ik het tijd om te retireren.

— Dat was heel verstandig, James! Je had niet anders kunnen handelen dan je deed! prees Raffles hem. Wij waren hier nu eenmaal in de val geraakt en wij mochten onze duikboot toch niet prijsgeven! Over een kwartier is het water zo hoog, dat de boot drijft!

— Zouden die schurken haar niet kunnen beschadigen? vroeg Brand ongerust.

— Dan zouden zij dynamiet moeten gebruiken!

Op hetzelfde ogenblik klonken er dreunende slagen. De indringers waren zeker bezig, met hamers en houwelen op het stalen lichaam van de « Sperwer » te beuken. Raffles glimlachte slechts. Hij wist wel, dat het onmogelijk zou zijn, met die ijzeren gereedschappen zelfs maar een deuk te slaan in het harde, taai chroomstaal, waaruit zijn duikboot was gebouwd.

Natuurlijk, het was mogelijk, dat de bandieten over dynamiet beschikten, maar het gebruik daarvan was vooral

op deze plek zeer gevaarlijk.

Het slaan hield vrij spoedig op en Raffles bracht de machine in beweging, teneinde te beletten, dat de kerels misschien de schroef zouden vernielen.

Tot zijn vreugde ondervond de motor weerstand, hetgeen bewees, dat de schroef niet in de lucht, maar reeds in het water draaide!

Tien minuten later scheen er een rilling door de stalen boot te varen.

En weer vijf minuten daarop was duidelijk te gevoelen, dat zij schommelde. Nu en dan kwam de onderkant nog in aanraking met de bodem van de grot.

Maar spoedig hield ook dit op, de « Sperwer » dreef!

Met de grootste behoedzaamheid en uiterst langzaam liet Raffles de electrometer achteruit draaien en centimeter voor centimeter schoof de duikboot weer in de tunnel, totdat Brand, die voor het lensglas was gaan staan, een kreet slaakte.

De « Sperwer » had de uitgang van de tunnel bereikt en dreef in het ondiepe water van de baai!

HOOFDSTUK V.

EEN NIEUWE ONTMOETING

Maar Henderson, die het oog hield op de machine, slaakte eveneens een kreet, maar niet van zegepraal, veeleer van schrik.

Van de stalen zoldering droop water!

— Mylord! riep de reus ontgaan, er dringt water in de boot door. De schurken hebben een gat in de stalen huid geschoten!

— Dat is onmogelijk! zei Raffles. Maar het is niet ondenkbaar, dat een kogel uit een browning de buis van de periscoop heeft geraakt! Indien dat kogelgat zich onder water bevindt, is

het duidelijk, dat door het lek water naar binnen stroomt! Wij gaan naar de oppervlakte!

— Maar het is klaarlichte dag en zij zullen ons zien! Edward! riep Brand uit.

— Dat is niet waarschijnlijk! De plek is hier zeer verlaten. Daarenboven, als dat water een half uur lang naar binnen blijft stromen, zakken wij naar de bodem, zonder enige kans om weer boven te komen. Maar stil, wij kunnen eerst nog een ander middel beproeven!

Raffles gaf James het stuurwiel in handen, deed een paar passen naar vo-

ren en draaide de buis van de periscoop naar omlaag.

Bijna aanstonds hield het lekken op, hetgeen bewees dat het gat in de buis niet meer voor het water bereikbaar was. Een ogenblik later, terwijl de buis steeds verder omlaag zakte, werd het gat zichtbaar. Het was inderdaad een kogelgat, scherp van rand en zo groot, dat men er gemakkelijk een dun potlood in had kunnen steken. De periscoop was nu zover terug gedraaid, dat men er nog maar juist gebruik van kon maken.

Raffles deed de «Sperwer» zee kiezen, zeer voorzichtig varende, teneinde de klippen te vermijden en Brand meende reeds, dat de grote avonturier van zins was, de gevaarlijke plek voor goed de rug toe te keren, toen hij bemerkte, dat de duikboot een grote boog beschreef in Westelijke richting en toen opnieuw koers zette naar de kust.

Brand was voor het kijkglas van de periscoop gaan staan en zag tot zijn opluchting, dat er van het Amerikaanse eskader niets meer te bespeuren was.

Niet het geringste rookpluimpje aan de horizon verried de aanwezigheid van oorlogsschepen. Er viel niets anders meer te zien dan de lichtgele zeilen van enige visserspinken.

Maar spoedig werd het uitzicht hem belemmerd, want vlak vóór de duikboot rezen opnieuw de donkere, dreigende rotsen op, recht uit het water en tot een grote hoogte.

De «Sperwer» voer zeer langzaam, met het dek nauwelijks boven water en men kon er zeker van zijn, dat zelfs het scherpste oog de met lichtgroene verf bestreken, zeer korte bioscoopbuis onmogelijk zou kunnen ontdekken, op een afstand, die groter was dan vijf en twintig meter.

Henderson was intussen druk bezig, het gedeelte van de buis, die als een telescoop in elkaar schoof en waarin zich het kogelgat bevond, door een reservesstuk te vervangen.

Tenslotte vond Raffles een kraak, smal en lang, die tamelijk ver het land

binnen drong en waar ongeveer acht meter water stond.

Zij was aan alle kanten door naakte klippen omgeven en vormde een uitstekende schuilplaats.

De «Sperwer» dreef er langzaam binnen.

— Is de buis gereed, James? vroeg Raffles, zodra de «Sperwer» stil lag.

— Juist klaar, Mylord! gaf de reus ten antwoord.

— Dan gaan wij duiken! hernam Raffles.

— En wat doen wij daarna? vroeg Brand.

— Slapen! antwoordde Raffles lachend.

— Midden op de dag? vroeg de jonge man verbaasd.

— Ongetwijfeld, nu wij het de gehele nacht niet hebben gedaan!

— Wij laten dus die schelmen in het slot kalm hun gang gaan?

— Volstrekt niet! Integendeel! Maar om hen goed te kunnen bestrijden, moeten wij behoorlijk uitgerust zijn. Wij hebben in vier en twintig uren geen oog gesloten en een korte tijd van rust zal ons nieuwe krachten schenken. Bovendien acht ik het niet waarschijnlijk, dat de bandieten nu iets zullen ondernemen, over dag, met de wetenschap, dat wij met de duikboot ontkomen zijn! Zij moeten toch vrezen, dat wij de politie zullen waarschuwen en zullen dus eerst eens willen afwachten wat er gebeurt.

— Maar kunnen zij in die tijd niet alles weghalen wat voor hun gading is?

— Daarvoor behoef je geen vrees te koesteren! Ik geloof nog steeds, dat het kostbaarste zich in de toren bevindt, in in de kamer, die wij bezochten en waar de dode vrouw zich bevond en die kamer is niet zo gemakkelijk te vinden. Het was louter toeval dat wij haar ontdekten.

— Maar heeft die toren, waarvan u spreekt, in het geheel geen andere ingang, Mylord? vroeg Henderson, die aandachtig had toegeluisterd.

— Neen James! En daar de muren meer dan een meter dik zijn en uiterst

sterk, zullen de bandieten wel niet zo spoedig een poging wagen, om er binnen te dringen. Trouwens, nog vóór de duisternis weer valt, zullen wij pools-hoogte gaan nemen en, als het moet, een spaak in het wiel van die schurken steken. Het is nu halftien in de ochtend, wij hebben tijd in overvloed om door slaap krachten op te doen voor onze onderneming!

Raffles inspecteerde zelf de herstellde periscoop, zag dat zij goed werkte en liet langzaam de ballasttanks vollopen.

De « Sperwer » zonk langzaam naar de bodem, zonder dat een enkel druppeltje water in het binnenste doordrong. Alle lichten werden gedoofd, op een enkel, klein pitje na, teneinde elektrische energie te besparen en een ogenblik daarna hadden de drie mannen zich op hun smalle kribben geworpen en sliepen rustig. Zoals steeds onder zulke omstandigheden, hadden zij zich alleen maar ontdaan van laarzen en jas.

Zij sliepen er niet minder goed om en ontwaakten zes uren later volkomen uitgerust en met een prachtige eetlust.

Daar de lucht in de boot spoedig niet meer geschikt zou zijn om ademi te halen, liet Raffles de « Sperwer » naar de oppervlakte stijgen en toen voorzichtig het ronde luik openen.

Geen levende ziel deed zich zien. De kreek had een bochtigen vorm en van het punt, waar zij lagen, bijna aan haar einde, was het onmogelijk de zee te zien.

De rotsen naderden tot zeer dicht de stenige oever en boden de toerist grote moeilijkheden en weinig beloning door een fraai uitzicht.

Raffles keek in het rond, mat de hoogte van de klippen en kreeg toen een spleet in het oog, die tot aan de kop van de klippen scheen te reiken.

Hij zei tot Brand, die naast hem was komen staan op het dek en met volle teugen de frisse lucht inademde:

— 't Kasteel moet in die richting liggen. Jij bent de lenigste van ons, Charles, ik zou je willen voorstellen, eens te trachten door die spleet omhoog te klauteren en je te overtuigen of wij op

die wijze het slot kunnen naderen, als het kan zonder te worden gezien. Wij kunnen ons als gewone toeristen kleiden en zullen dan niet zo spoedig in het oog lopen. Neem een ijzeren staaf mee en een stevig touw.

— Dat heb ik niet nodig! zei Brand verontwaardigd en gekwetst in zijn trots als beproefd bergbeklimmer.

— Jij niet, maar wij! hernam Raffles rustig. Als je boven bent, kun je de staaf dwars over de rotsspleet leggen en het touw kan vooral Henderson uitstekende diensten bewijzen bij het klimmen.

— Dat laat zich horen en ik ga aanstonds naar boven! riep Brand uit.

Henderson had reeds een stevig en toch niet te zwaar touw uitgezocht en een staaf van bijna anderhalve meter. Vervolgens aten de drie mannen eerst wat, want hun honger was geprikkeld, waarop Brand aan land sprong en een ogenblik daarna, met de vlugheid van een kat, zich door de spleet, die zeer veel geleeek op hetgeen in de alpen « een schoorsteen » heet, omhoog begon te werken. Met knieën, rug en tenen zette hij zich schrap en schoof zich telkens wat hoger, totdat hij uit het gezicht verdween.

Kort daarna ontrolde zich het touw.

Er verliep een kwartier en toen werd het hoofd van Brand zichtbaar, boven aan de rand van de rots en naast het hoofd een wenkende arm.

Raffles en Henderson maakten zich gereed de boot te verlaten. Zij wapenden zich met alles wat er wellicht nodig kon zijn bij de avontuurlijke onderneming, die hen wachtte en toen sloten zij, terwijl het dek van de duikboot enige centimeters boven het water uitstak en nadat deze zorgvuldig voor anker was gelegd, het stalen deksel.

Dit luik had een geheime afsluiting en het zou dagen duren, tenzij men een steekvlam gebruikte, om het te kunnen openen, als men het geheim van de sluiting niet kende. En dan nog behoefde Raffles geen vrees te koesteren, want het was voor een oningewijde onmogelijk, de machines in beweging te

brengen. Het enige gevaar bestond, dat men de boot zou kunnen wegslepen van haar ankerplaats, maar ook dan was het nodig, eerst de zware ankers op te halen, waartoe tién man nauwelijks in staat waren, of de stalen ankerkettingen door te vijlen en dat zou uren duren.

Gebruik makend van het touw, klom eerst Raffles met groot gemak naar boven.

Met Henderson was het iets lastiger, want de schoorsteen was hier en daar zo nauw, dat hij moeite had, er zijn machtig lichaam door te persen, maar zijn buitengewone lichaamskracht vergoedde wat hij aan lenige behendigheid tekort schoot en eindelijk kwam hij blazend en met een rood hoofd, maar zeer tevreden over zich zelf, boven de rand uitkijken.

Raffles behoefde slechts een blik om zich heen te slaan, om te zien dat de plek zeer gunstig was gekozen voor een besluiping van het verlaten slot.

De rotsen waren hier zeer ongelijk en moeilijk begaanbaar en van een gebaande weg viel volstrekt niets te bespeuren.

Links was de zee, onder een stralende hemel en rechts, op een afstand van een honderdtal meters ongeveer, begon ruw en dicht kreupelhout. Dat alles behoorde bij de bezitting van de Saint-Hilaires, maar het was jaren lang aan zijn lot overgelaten en volkomen verwilderd. Hier en daar verhieven zich hoge bomen, met dichte kruinen, die er uitzagen als paardenkastanjes. Verderop ging dit kreupelhout over in het eigenlijke park, dat ook niet veel meer was dan een woestijn.

Heel in de verte verhieven zich de lage heuvelen van Normandië en door zijn kijker kon Raffles de weg zien, die naar Paimpol voert en waarop hij nu en dan een auto kon zien passeren.

Midden in het park verhieven zich de torenspitsen van het kasteel. Het gelek alsof men maar recht voor zich uit had te lopen, om het gemakkelijk te kunnen bereiken.

Maar dat viel toch geducht tegen! Het drietal moest over rotskammen en door ravijnen klauteren en vorderde daardoor slechts langzaam. Het was dan ook reeds bijna zes uur, toen zij tenslotte de zoom van het park bereikten.

Het was altijd omgeven geweest door een hoge, stevige muur, maar muren van die hoogte konden toch geen beletsel zijn voor drie zulke gefefende mannen en in een oogwenk waren zij er overheen en stonden voor het schier onontwarbare doolhof van dichtgegroeide laantjes, struikgewas en boomgroepen.

— Het lijkt wel een Braziliaans oerwoud, Mylord! zei Henderson in de grootste verbazing.

— Als men de natuur haar gang liet gaan, James, dan zouden de bossen, het struikgewas en het gras binnen een eeuw geheel Europa overwoekerd hebben! Kijk maar wat er van dit park geworden is, nu men het slechts enkele jaren de vrije hand heeft gelaten.

Niet zonder grote moeite vonden zij tenslotte een soort van pad, dat nog niet geheel en al door onkruid en woekerplanten onbegaanbaar was gemaakt en dat zij konden volgen, hier en daar de al te zware takken wegsnijddend, als zij hun de weg versperden.

Het park moest wel zeer groot zijn, want het duurde ruim een half uur alvorens zij plotseling tegenover het slot stonden en de machtige zijgevel zagen. Hier bevond zich een zelfde toren als aan de andere kant, en ook deze had geen deur naar buiten.

Wel bevonden er zich ter hoogte van omstreeks acht meter boven de grond smalle ramen in, die er uitzagen als schietgaten en die waren voorzien van vuistdikke tralies.

De drie mannen hadden halt gehouden achter een dicht bosje, op een plek waar men hen onmogelijk zou kunnen bemerken.

— Het is, dunkt mij, duidelijk, zo begon Raffles, dat de bandieten het huis slechts zullen binnendringen op de wijze, die wij reeds hebben ontdekt, namelijk door de tunnel. In de tijd,

dat wij sliepen, is het water nogmaals gezakt en als zij wilden, hebben zij dus de tunnel kunnen verlaten. In dat geval duurt het tot ongeveer elf uur, vóór zij opnieuw droogvoets de tunnel kunnen binnengaan. Het is echter mogelijk, dat zij er gebleven zijn en alleen een paar wachtposten hebben uitgezet.

— Dan zal het zaak zijn, een oog in het zeil te houden! merkte Brand op. Ik geloof dat die kerels in staat zijn, onmiddellijk van hun vuurwapens gebruik te maken.

— Het komt mij voor, dat het in de eerste plaats noodzakelijk is, ons er van te overtuigen of de bandieten op dit ogenblik in het huis zijn. In dit geval doen wij waarschijnlijk beter, een gunstiger gelegenheid af te wachten. Want hun overmacht is te groot.

— Mag ik vragen wat je denkt te doen, Edward, als wij er inderdaad een groot bedrag aan juwelen of geld ontdekken?

— Wel, daar zal ik eenvoudig beslag op leggen, uit naam van mijn beschermelingen! antwoordde Raffles rustig. Een erfgenaam heeft zich heel zeker niet opgedaan, anders zou ik het moeten weten. De kleinzoon van gravin Sabine is of dood, of zwerft ergens rond, wie weet waar en zij heeft hem stellig nooit in levende lijve gezien, alleen maar in haar smartelijke verbeelding. Daarop wijst duidelijk het vinden van de brief, die zij las, toen wij haar dood in haar stoel vonden.

Onder het spreken had Raffles voortdurend naar het huis gekeken, als zocht hij ergens een ingang en eensklaps bukte hij zich en beval op zachte toon:

— Ga plat voorover liggen en praat niet meer! Ik geloof dat ik daarginds iemand zie, bij het terras!

De drie mannen tuurden ingespannen door de verwarde takken van het bos en Brand was de eerste, die iets zag bewegen. Ja, daar tussen het kreupelhout voor het huis, was iemand zichtbaar geworden, die zich daar volkomen op zijn gemak scheen te gevoelen. Hij was alleen en scheen vrij klein.

— Een nieuwsgierige? Toeval? fluisterde Brand na enige ogenblikken.

— Misschien, Charles, maar mij komt hij eerder voor als een wachtpost! Kijk maar eens naar die touwladder, die uit het raam van de tweede verdieping hangt!

— Inderdaad, ik zie de ladder, maar het raam is getralied!

— De tralies kunnen zijn doorgevijld, of de man, die er van binnen uit doorkroop kan zeer mager zijn! Wie weet gebruiken de bandieten wel kinderen bij hun werk!

— Dat kan heel goed zijn, Mylord! fluisterde Henderson opgewonden. Bij de schietpartij meen ik een jongen te hebben gezien, die zeker niet ouder dan zestien jaar kon zijn en misschien zelfs wel jonger! En ik wil gevierendeeld worden, als hij het niet was, die mij dat stukje van mijn oor heeft weggeschoten!

— Maar welk doel heeft het? bromde Brand weer. Zij kunnen toch zo gemakkelijk van de zee uit het huis binnendringen, nu het gat in de muur klaar is?

— Je vergeet de ontmoeting van vanochtend, Charles! Die moet hen ongerust hebben gemaakt en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat zij nu voor een andere uitweg hebben willen zorgen. Zij zullen natuurlijk ook trachten, de zware voordeur weer vrij te maken. En zij kunnen hier zo goed als ongestoord werken, als zij wat voorzichtig zijn, want het slot ligt zeer ver van de weg af en verdrinkt als het ware in een zee van bomen en struikgewas!

Terwijl hij sprak had Raffles zijn kijker te voorschijn gehaald, schoof de takken een weinig terzijde en bracht de sterk vergrotende zeiss voor het oog.

De man, die daar de wacht scheen te houden, stond op dat ogenblik heel kalm een sigaret te roken, met zijn handen op zijn rug en in de lucht starend, met zijn gelaat in de richting van het bosje.

Na een kort ogenblik liet Raffles de

kijker langzaam zakken en mompelde half voor zich heen :

— Dat is zeer vreemd! Het gelaat van die man, of liever van die jongen, komt

mij bekend voor! Ik heb het zonderlinge gevoel alsof ik het nog pas zeer kort geleden heb gezien...

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL

Na een ogenblik zwiingend en onbeveeglijk op dezelfde plek te hebben gelegen, vroeg Brand een weinig ongeduldig :

— Hoe zal het ons nu mogelijk zijn van buiten af, ongezien in het huis te komen? Die schildwacht daar schijnt niet van plan te zijn zijn post te verlaten! Hij is er zelfs bij gaan zitten!

Raffles scheen in diep nadenken verzonken te zijn en gaf niet dadelijk antwoord. Eindelijk zei hij :

— Wij zouden kunnen trachten om het huis heen te lopen en het aan de achterzijde te beproeven!

— Dat is de kant van de zee! Het komt mij vrij gevaarlijk voor! zei Brand hoofdschuddend.

— Niet, als de schemering is gedaald! Wat dunkt je er van, eens poobshoogte te gaan nemen?

— Aanstonds! zei Brand, half overeind komend.

— Maar neem je in acht en zorg, dat men je niet ziet, want het mag in geen geval op een schietpartij uitlopen.

— Ik zal voorzichtig zijn!

Er verliepen ongeveer tien minuten en toen keerd hij terug met de laconieke boodschap :

— Bewaakt! Twee mannen houden de wacht aan de zeekant!

— Drommels! zei Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich samen trokken, dat ziet er slecht uit! Zij zijn dus op alles voorbereid en toch niet van plan, de zaak op te geven!

— En wat doen wij? Geven wij het niet op, Edward?

— Geen sprake van! antwoordde Raffles kalm. Integendeel, die tegenstand van het lot prikkelt mij! En ik denk er niet aan, mij nu gewonnen te geven, omdat die bandieten ons in getal sterk overtreffen! Hoe het ook zij, ik geloof te mogen verzekeren, dat de schat, natuurlijk voor zover zij aanwezig is, in mijn handen meer geluk zal kunnen aanbrengen dan in hun begeerige klauwen!

— Maar wij zullen nooit een zo grote troep kunnen overmeesteren en machteloos maken!

— Waarschijnlijk niet, als wij ons tegenover de gehele bende geplaatst zien, Charles, maar zij zelve hebben onze taak vergemakkelijkt door zich te verdelen! Verdeel en heers! zei reeds Cesar. En die Romeinse veldheer wist het! Welnu, zij hebben ons dat werk reeds uit de handen genomen! Hier zijn drie wachtposten, door het gehele huis van elkander gescheiden! James moet er reeds een paar buiten gevecht hebben gesteld. Hij zegt, dat er twee sloepen waren, ieder met zes man. Volgens een zekeren Bartjens blijven er dus negen over! Hun krijgsmacht zou dus met 25 procent verminderd zijn!

De partijen zouden staan als drie tegen een en...

— En zij staan dus gelijk, Mylord, als u mij veroorlooft u in de rede te vallen, zei Henderson, met een grimmig lachje. Laten wij maar beginnen met die drie schurken dood te slaan!

— Ho, ho, James, je loopt wel wat hard van stapel! zei Raffles hoofd-

schuddend. Wij zijn geen sluipmoorde-
naars, die onze vijanden verraderlijk
neerleggen, tenzij het om ons eigen le-
ven gaat! Overigens zou al dat schieten
de zaak voor goed kunnen bederven!
Het zou de overige bandieten naar bui-
ten lokken en wij zouden als hazen wor-
den neergelegd. Je hebt dat touw im-
mers meegenomen, Henderson, het
klimtouw meen ik?

— Ja! Gaan wij die kerels lasseren?

— Ik hoop tenminste, dat je daar
kans toe ziet! Maak snel alles gereed,
zolang wij nog bij daglicht goed kun-
nen zien!

Henderson wikkelde het touw van
zijn middel af, onderzocht het meter
voor meter, rukte er aan en maakte
het zo soepel mogelijk, door het om een
boomstam te slingeren en het van be-
gin tot einde, er omheen te trekken.

Met grote zorgvuldigheid maakte hij
toen aan het ene einde een lopende
knoop, en overtuigde zich, dat deze
goed gleed.

— Een ijzeren ring is eigenlijk beter,
zei hij en die gebruikte ik meestal,
toen ik nog in Argentinië achter de os-
sen aanreed, maar ik heb het toch ook
dikwijls met het touw zelf gedaan! Ik
ben gereed, Mylord en ik kan er aan
toevoegen dat dit touw vijf en twintig
meter lang is!

— Dan vlug naar de achterkant van
het huis! fluisterde Raffles. En vooral
geen gerucht gemaakt, want dat zou
alles in het water kunnen doen vallen!

Bukkend en kruipend gingen zij
voort, ongeveer tien meter van de zij-
gevel afblijvend en verborgen in het
gras en hoog opschietend onkruid, tot-
dat zij een blik konden werpen op de
achtergevel van het slot.

Tussen die gevel en de zee, of liever
de rand van de rots, strekte zich een
strook grond uit van ongeveer tweehon-
derd meter breedte.

Raffles was de eerste die behoed-
zaam het hoofd te voorschijn stak uit
een warreling van takken en bladeren.

Hij zag twee mannen dicht bij elkan-
der staan, in gesprek met elkander ver-
diept en die 't oog geslagen hielden op

de zee. Misschien dachten zij wel aan
de wonderlijke duikboot, die zij in het
hol hadden gezien en die hun ontsnapt
was en niet meer was teruggezien. Zij
waren allebei even groot, baardige ke-
rels, met bruin gebrande gezichten.
Waarschijnlijk droegen zij wapens,
maar deze waren in ieder geval niet
zichtbaar.

Het was echter duidelijk, dat zij op
dit ogenblik volstrekt geen vrees koes-
terden en zeker geen aanval verwacht-
ten van de zijde van het huis.

Raffles trok zijn hoofd behoedzaam
weer terug en fluisterde tot Henderson:

— Ik geloof, dat nu de tijd geko-
men is, James! Zie je kans, hen bei-
den tegelijk te vangen?

— Ik zal het proberen, Mylord,

— Goed! Tracht achter hen te slui-
pen, zonder dat zij het bemerken!

Dit zou niet zo gemakkelijk geweest
zijn, als de beide bandieten zelf niet
een handje geholpen hadden, door al
pratend zich langzaam wat verder van
het huis te verwijderen. Toen zij er on-
geveer 20 meters van verwijderd waren,
stonden zij tot over de knieën in het
gras en de hoog opschietende varens
van allerlei soort. Het geleek heel veel
op een wilde prairie en nergens was
iets te bespeuren van een pad.

De weinige bomen, die hier stonden,
waren van een machtige grootte. Het
waren eeuwenoude beukebomen en
kastanjes, met geweldige kronen. De
schaduw van een dier reuzen reikte tot
aan de achtergevel van het huis en in
die schaduw sloop Henderson nu voort,
zich zo diep mokelijk bukkend en met
het opgerolde touw in de hand, ter-
wijl Raffles en Brand zich gereed hiel-
den, Henderson onmiddellijk te helpen,
indien dit nodig mocht blijken.

Niets vermoedend liepen de twee
mannen nog altijd voort in de richting
van de zee. Toen hief Henderson zich
hoog op en zette zich schrap. Hij be-
gon de lasso boven zijn hoofd te
zwaaien, in een steeds grotere boog.
Op het ogenblik echter, dat de lopende
knoop zijn hand zou verlaten, hoorden
de beide bandieten waarschijnlijk het

fluiten van het touw door de lucht en keerden zich gelijktijdig om.

Zij slaakten een woeste kreet en beiden grepen naar hun zakken. Maar die beweging kwam te laat. Reeds gleed de lus over hun schouders en toen de reus uit alle macht aantrok, werden de twee schelmen in een zo broederlijke omhelzing tegen elkaar aangeporst, als wanneer zij zeker nooit gedroomd hadden! Daarbij werden hun armen stijf tegen het lichaam gedrukt zodat zij geen kans zagen hunne handen te gebruiken.

Zij worstelden uit alle macht om los te komen, maar Henderson rukte hen door een enkele trek aan het touw tegen de grond en begon het toen haastig in te palmen, terwijl tegelijkertijd Raffles en Brand kwamen tosnellen, hun revolvers tot schieten gereed.

Bij het zien van de twee gewapende mannen gaven de bandieten hunne pogingen op.

— Ik zie met genoegen, dat jullie de zaak van de juiste kant beschouwt! zei Raffles glimlachend. Amice, wees zo goed en doorzoek hun zakken eens.

Brand had in een oogwenk de zakken van de twee kerels doorzocht en hij vond er een paar brownings en twee vlijmscherp geslepen dolkmessen in, van die messen, zoals zeelieden ze wel bij zich dragen.

Met sombere blikken keken de twee mannen toe. Zij waren overeind gekrabbeld en schenen een weinig verlegen te zijn met hun houding. Maar dat belette niet, dat zij de man, die hen gevangen had, met een blik vol haat aankeken.

Raffles sprak hen in het Frans aan. Naar hun uitspraak te oordelen, kwamen de twee mannen uit het Zuiden van Frankrijk.

Zij werden vlug en stevig gebonden

met een prop in hun mond en daarop werden zij neergelegd, op enige meters van elkander, aan de voet van twee stevige, nog jonge bomen, en daaraan vastgebonden door de geoefende hand van Henderson, wien men zulke werkjes gerust kon toevertrouwen. Zoals hij een matrozenknoop legde, zouden weinigen het hem verbeteren.

— Nu die knaap aan de voorzijde! zei Raffles zacht. Ik denk dat dat nog gemakkelijker zal gaan. Kom mee en laten wij hem vangen!

De drie mannen liepen vlug weer om het huis heen en zagen de jonge bewaker nog altijd op dezelfde plek zitten. Daar hij vlak bij een boom zat, kon Henderson ditmaal geen gebruik maken van zijn lasso. Er bleef dan ook weinig anders over dan snel en met getrokken revolver op de schildwacht toe te lopen en hem zodoende te verrassen. Zij liepen daarbij zo zacht mogelijk, maar toen zij op tien passen afstand waren, hoorde de knaap hen, was in een oogwenk overeind, draaide zich om en bracht de hand naar een fluitje, dat hij aan een dun koord om de hals had hangen.

Brand echter bukte zich vliegensvlug, raapte een zware, kromme tak op en wierp die zo behendig, dat hij de arm van de knaap trof, voor deze het fluitje aan de mond had kunnen brengen.

Het volgende ogenblik had Henderson de knaap gegrepen, die als een kind was in zijn sterke vuisten en het drietal aankeek met ogen, die van woede en haat fonkelden. In een oogwenk was hij gebonden en had men hem een doek in de mond gestopt.

Maar Raffles, die geen oog van hem had afgewend, mompelde voor zich heen:

— Het is zeer vreemd, ik ben er zeker van dat gezicht nog gezien te hebben!

HOOFDSTUK VII

DE KLEINZoon

De drie mannen wachtten ruim een uur, verborgen in het diepst van het struikgewas en zodanig verdeeld, dat ieder van hen twee van de gevels in het oog kon houden, maar er deed zich volstrekt niets bizonders voor. Alles bleef doodstil. Raffles had de jongen bij zich gehouden, die zich volmaakt rustig hield.

Maar Raffles had zeer goed opgemerkt, dat de jongen hem nu en dan bespiedde tussen zijn bijna dichtgeknepen oogleden. Het gelaat was goed gevormd, maar hoe jong die knaap ook was, hoogstens zestien jaar, zo droeg hij toch al de sporen van boze hartsichten. Telkens en telkens weer werd de blik van Raffles naar het bleke, smalle gelaat met het hoge voorhoofd en het dikke, blonde haar getrokken. Hij peinsde er over, waar hij die gelaatstreken gezien had, maar hij vond geen oplossing.

Henderson, die zodanig was opgesteld, dat hij tegelijkertijd een stuk van de zee, de achtergevel en het bosje in het oog kon houden, waar de gevangenen bandieten zich bevonden, kwam het eerst rapport uitbrengen.

— Zoeven door de kijker een sloep gezien, Mylord, die koers zet naar de ingang van de kreek, waar de ingang van de tunnel is!

— Heb je kunnen zien hoeveel mensen er in zaten?

— Zes, maar het zijn er zeven, als u de vrouw die er bij is, ook onder de mensen rangschikt!

— Dat zullen wij tot nader order maar doen, James! zei Raffles met een glimlach. In ieder geval zal zij, zo moet ik vrezen, evengoed met een revolver kunnen omgaan als haar kornuiten! Zo, zij komen dus binnen door de tunnel en niet door het park. Laat eens zien, wij hebben dan nog ongeveer een uur de tijd. Jammer genoeg zal het niet mogelijk zijn, eveneens door de tunnel bin-

nen te gaan. Wij zouden ons moeten laten zakken. Daartoe is het te laat en zij zouden ons ongetwijfeld zien.

— Moeten wij binnenshuis zijn, Mylord?

— Ja James, dat zal noodzakelijk zijn!

— Maar laten wij dan eenvoudig het metselwerk voor de deur wegruimen!

— Neen, James, dat in de allerlaatste plaats! Ik heb het stellige denkbeeld, dat er een of meer bij zijn, die iets vermoeden van de plek, waar in dit huis goud en juwelen verborgen zijn en zij moeten ons die plek zelf aanwijzen! Zij begrijpen natuurlijk wel, dat zij haast moeten maken, nu er kapers op de kust zijn.

— Dan geloof ik wel een middel te weten om binnenshuis te komen, zonder dat het al te veel sporen nalaat!

— Laat eens horen, James!

— Op de eerste verdieping zijn ook alle ramen aan de achterzijde getralied. Maar ik heb gezien, dat een der zware beukebomen zijn onderste takken tot bijna aan het hoekvenster uitstrekt! Als wij van die tak een plank konden leggen naar dat raam, zou ik gemakkelijk de tralies kunnen doorvijlen! En men kan dat onmogelijk van de zee uit zien, zelfs niet met een kijker, want de kruinen van de andere bomen beletten dat!

— Dan moeten wij dat zonder tijd te verliezen ondernemen, James! Ga mijnheer Brand waarschuwen. En jij, jongen, sta op!

De knaap kwam langzaam overeind en wierp een giftige blik vol haat op de beide mannen.

Een ogenblik daarna liepen de drie mannen, met de knaap bij zich, naar het woeste terrein achter het huis.

Henderson had goed opgemerkt. Een van de zwaarste takken van de beukeboom reikte tot vlak bij een hoekraam der eerste verdieping! Een plank van anderhalve meter lengte, zou ruim-

schoots voldoende zijn om de afstand te overbruggen. In een oud, vervallen schuurtje zocht en vond Henderson wat planken en een kistje gereedschap. Alles was stijf verroest, maar het was toch bruikbaar.

De reus begon met zijn lasso om de dikke tak te werpen, vlak bij de boom en op een plek, waar de tak zich omstreeks drie meter boven de grond bevond en klauterde met behulp van dat touw naar boven.

Raffles reikte hem de plank toe, en daarmee gewapend, schoof Henderson zich steeds verder vooruit over de schuin naar boven lopende tak. Bijna aan het einde daarvan legde hij de plank neer en spijkerde het einde met enige lange, roestige spijkers op de tak vast.

Het was een tamelijk wankel bruggetje en de tak boog gevaarlijk door onder zijn zwaar gewicht, maar de reus wist toch de smalle vensterbank te bereiken en zette zich onmiddellijk aan het werk.

De kleine metaalzaag verrichtte knarsend haar taak en binnen een kwartier had Henderson een van de tralies zo ver doorgezaagd, dat hij ze met zijn geweldige vuisten kon lostrekken. En zelfs voor hem bleek de opening nu groot genoeg te zijn.

— Klim er door, James en wacht ons! beval Raffles, Charles maak de touwen los, die de jongen binden.

— Is dat niet te gevaarlijk? vroeg Brand verschrikt. Die jongen lijkt mij zo vals te zijn als drijfzand!

— Met gebonden handen kan hij niet in een touw klimmen en hij weet, dat er iemand met een revolver, klaar tot schieten, achter hem aanklimt.

Niet zonder tegenzin maakte Brand de touwen los en het eerste wat de jongen deed, was, zelf de doek los te maken, die voor zijn mond was gebonden en er de prop uit te nemen. Brand keek Raffles vragend aan.

— Laat hem maar! Het eerste geluid dat hij maakt, is tegelijk zijn laatste! zei Raffles koeltjes. Klim nu naar boven, jongen!

Met de vlugheid van een aap klom de knaap in het touw en werkte zich langs de zware tak naar boven en door het venster, waar Henderson hem in ontvangst nam.

Raffles en Brand volgden hem op de voet. De laatste maakte het touw los, dat hij mede nam en wrikte ook de plank los, zodra hij binnen was. Toen nu ook de tralie weer op haar plaats was gezet, was het onmogelijk, zelfs voor het meest argwanend oog, iets bijzonders te ontdekken.

Onder al die bedrijven was de schemering ingetreden. Binnen een uur zou het volslagen donker zijn.

Maar Raffles en Brand kenden nu de weg voldoende en zouden zich niet zo spoedig vergissen. Brand, al klaar om de jongen weer te knevelen en te boeien, wachtte hiermede even toen Raffles vroeg:

— Hoe is je naam, knaap?

— Manuel! antwoordde de jongen nors.

— Anders niets? Heb je geen achternaam?

— Neen, nooit gehad. Wie mij onder de jongens zo niet noemde, noemde mij «de luipaard».

De knaap had dit met een zekere trots gezegd. Raffles bleef hem enige seconden aanstaren, met dicht opeengeknepen lippen. Toen mompelde hij enige malen achtereen, heel zacht:

— Manuel! Manuel! Zonderling, ongelooflijk!

Brand hief het touw reeds op, maar Raffles legde zijn hand op de arm van zijn vriend en beval:

— Wacht nog even, Charles! Wie is je vader, jongen?

— Mijn vader? Ik heb er nooit een gekend!

— En je moeder?

— Die is verleden jaar gestorven!

— Hoe was haar naam?

— Dat weet ik niet! Maar ze noemden haar Lucile! Waarom vraag je dat alles?

— Weet je niets uit je jeugd? Ben je op een school geweest? Waar woonde je?

De knaap keek Raffles loerend aan met zijn half dicht geknepen ogen en antwoordde spottend :

— Denk je, dat ik een rijkelui's zoon-tje ben ? Ik zeg je, dat ik mijn vader nooit gekend heb. Mijn moeder heeft met mij rondgezworven ! Zowat overall ! Ze is bij de jongens gekomen, omdat ze niet meer te eten had en ik natuurlijk ook !

— O noodlot, noodlot ! mompelde Raffles, meer ontroerd dan hij wilde tonen en zonder acht te slaan op de bittere spot van die vroeg bedorven, misschien voor altijd verloren knaap. Nog één vraag, jongen en dan zal ik je niet verder plagen. Wat zoeken jullie hier, en waarom denken jullie, dat hier iets verborgen is ?

Maar nu kneep de jongen de lippen dicht op elkaar en antwoordde nors :

— Dat zou je wel willen ! Zoek dat zelf maar uit ! Dacht je, dat ik de jongens verklap ?

— Je wilt niet ? Het is goed ! Dan zal ik je tonen, dat ik het zonder jou zal weten te ontdekken ! Nog één vraag, jongen, hou je van dit beroep ?

— Ja ! antwoordde de jongen, zonder enige aarzeling en met een flikkering in zijn ogen.

— Het is afschuwelijk ! mompelde Raffles en zijn gelaat vertrok. Dit is dus wat de omgeving en het voorbeeld kan maken van een mens, die was voorbestemd om rijk, geacht en gelukkig te zijn. De spruit van een adellijk geslacht ! Kijk mij niet zo aan, jongen en jij ook niet, Charles ! Het is zo ! Hier staat voor je Manuel, de zoon van Alice Dancourt, de zoon van Raoul de Saint-Hilaire ! Dit is de erfgenaam, misschien van Millioenen ! Kom mee, ik zal jullie overtuigen !

De knaap had gewankeld als onder een slag. Een hese kreet kwam uit zijn keel. Zijn ogen fonkelden en hij geleek op een wild dier, toen hij riep :

— Je liegt ! Dat kan niet waar zijn !

Als enig antwoord greep Raffles hem stevig bij de kraag, en zwiingend en snel, diep onder de indruk van dit onverwachte einde gingen de drie mannen

met de jongen door een paar zalen, doods en kil, met hoezen over de meubels, door een gang, weer een gang, de trap af en door de vestibule en de globelinzaal, betraden zij het ronde toren vertrek..

Doodsbleek trad de jongen, door Raffles voortgeduwd, binnen. Hij aarzelde even bij het zien van de stille gedaante voor de zware tafel. Raffles bracht hem tot voor het portret van Raoul de Saint-Hilaire en zei kortaf :

— Die man is jouw vader, knaap !

Brand kon een kreet van verbazing niet weerhouden. De gelijkenis was zo treffend, dat er geen ogenblik aan te twifelen viel of deze jongen, deze Manuel, was de zoon van die officier met het edele, enigszins zwaarmoedige gelaat !

— Dat is verschrikkelijk ! zei hij zacht. Dat het lot zo wreed heeft kunnen zijn. Een bandiet, een dief !

Maar met de knaap was een zonderlinge verandering geschied. Zijn ogen gloeiden koortsachtig en zijn gelaat was vertrokken.

— Weten jullie zeker, dat wat je zegt, waar is ? vroeg hij hees. Ben ik de zoon van die man ? Al zijn geld komt dan mij toe ?

Er kwam een uitdrukking van afkeer op het gelaat van Raffles. Hij scheen te begrijpen wat er in het hart van die jongen omging.

— Als wij kunnen bewijzen, dat jij de zoon bent van Raoul de Saint-Hilaire en Lucile Dancourt, dan komt het geld je toe, als het geld er is, zei hij langzaam. Natuurlijk zou het voor je beheerd worden, tot je meerderjarig was. Je zou naar een school moeten, beschaafd moeten worden..

— Nonsens ! riep de jongen met een schorre stem en met een vals licht in de ogen. Als de centen van mij zijn, dan doe ik er mee wat ik wil. Als jullie me daarbij helpen, dan zal ik je er voor belonen ! En luister nu, want dan moet ik de jongens vóór zijn ! Ik zal je zeggen wat ik straks verzweeg. Die vrouw, die we er bij hebben, is een voormalige kammerier van..

— Van je grootmoeder ! vulde Raffles de zin aan, vervuld van een onbeschrijflijke walg van die jongen, die nu voor geld zijn makkers ging verraden, die nu alles alleen wilde hebben, zonder met iemand te delen.

— Zij heet Marie. Zij heeft destijds iets afgeluisterd en afgeloerd, van dat geld en ze wist zeker, dat het hier in huis was, juwelen ook, in de ronde toren, die op het Westen staat ! Dat moet dus deze zijn, maar ze had nooit een ingang kunnen ontdekken ! Ze zijn nu zeker al aan het werk ! Laten we zoeken, vlug, vóór zij er kunnen zijn en dan brengen we het geld weg, en ik zal naar de papieren gaan zoeken, die er nodig zijn en die óók bestaan, dat weet ik zeker ! Het duurt toch nog wel een half uur, vóór ze door de vloer heen zijn, tenminste als er geen luik is en de andere sluipweg zullen ze wel niet hebben gevonden, of...

De jongen eindigde de zin niet en zou hem ook nooit beëindigen.

Een korte, droge knal klonk en de erfgenaam der Saint-Hilaires, viel, midden in het voorhoofd getroffen, rechtstandig, als een boom die geveld wordt, op de vloer.

— Zo straffen wij verraders ! klonk een stem van de kant van de geheime

deur. Daar stond een kerel met rood haar, een kerel als een boom, met de rokende revolver nog in de hand, die hij nu op Raffles richtte.

Maar vóór hij kon schieten, had Henderson een stoel naar hem toegeworpen en viel op hem aan.

De twee reuzen omvatten elkander en hijgend worstelden zij; de een, om zijn gewapende arm vrij te maken, de ander om hem dit te beletten.

Met hun machtige lichamen stortten zij neer op de tafel en hoe zwaar deze ook was, zij viel om, het blad scheen open te splijten, schoof van zijn plaats en uit de vier uitgeholde, gebeeldhouwde poten stroomde, rolde en tinkelde het goud, de grote diamanten, de zacht glanzende paarlen !

Met een laatste krachtinspanning had Henderson zich opgericht en slingerde zijn aanvaller met zoveel kracht in een hoek van het vertrek, dat hij daar bewusteloos bleef liggen.

— Verzamel dat alles, Charles ! beval Raffles kort. Een hogere macht heeft uitspraak gedaan. Haast je, want ik hoor beneden onder de vloer reeds gerucht ! Spoedig naar onze duikboot en dan zullen wij onmiddellijk draadloos de burgemeester waarschuwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

